

Élettörténetem

Hajtsuk meg a fejünket csak egy pillanatra imára.

Kegyelmes Mennyei Atyánk, ez valóban egy előjog, hogy közeledhetünk Hozzád, a mi Istenünkhöz és Megváltónkhöz. Hallva ezt a csodálatos éneket, *Mily Nagy Vagy Te*, ez megremegtet bennünket, mert tudjuk, hogy Te nagy vagy. És imádkozunk, hogy a Te nagyságod nyilvánuljon meg számunkra újból ezen a délutánon, amint mi beszélünk. És ez nekem jutott osztályrészül, sok év óta először, hogy megpróbáljak visszamenni az élet múltjába, és imádkozom, hogy Te adjál nekem erőt és—és azt, ami nekem szükséges hogy legyek Uram, ebben az órában. És legyen az én összes hibám az életben csupán lépcsőfok mások számára, amely őket közelebb hozná Hozzád. Add meg Urunk. Lássák a bűnösök a lábnyomokat az idő homokján, és legyenek ők Tehozzád vezetve. Ezeket a dolgokat mi az Úr Jézus Nevében kérjük. Ámen. (Leülhettek.)

[Glover Testvér mondja, “Tudnál imádkozni ezekért a zsebkendőkért, mielőtt elkezded?”—Szerk.] Boldogan. [“Itt vannak *azok* és *ezek*, amelyekért imádkozni kell.”] Rendben van, uram, köszönöm. Amint ez a szent ember, Glover Testvér, akit én már néhány éve ismerek, megvolt az előjogom, hogy vele lehettem egy kis időre a tegnapi este folyamán. És ő elmondta nekem... hogy egy kis időre félrevonult pihenni. És most hetvenöt évesen visszatér az Úr szolgálatába. Én félig sem vagyok olyan fáradt, mint akkor mielőtt ezt meghallottam. Azt gondoltam, hogy fáradt vagyok, de én—én nem hiszem hogy az vagyok. Ő épp ide helyezett nekem néhány zsebkendőt a—a borítékokban, és így tovább, ahol azok benne vannak már leragasztva.

Most bárki közületek a rádió adásban, vagy itt, aki kíván egyet ezekből a zsebkendőkből, és akarnátok... Az Angelus Templom állandóan küldi azokat ki, minden időben. Irhatnátok egyenesen ide az Angelus Templomba és ők imádkozni fognak felette, mert én biztosítlak benneteket, hogy ez az Irás. Ez Istennek egy ígérete.

És ha az lenne, hogy ti engem akartok, hogy imádkozzak egy felett számatokra, nos, én boldogan meg fogom azt tenni. Ti csupán írjatok nekem a postahivatal 3-2-5, 325-ös fiókjába, Jeffersonville, betűzve J-e-f-f-e-r-s-o-n-v-i, dupla l-es, e. Jeffersonville, Indiana. Vagy ha nem jut eszetekbe a postafiók, csak írjátok “Jeffersonville.” Ez egy kisváros, körülbelül

harmincötvezres népességgel. Mindenki ismer engem ott. És így mi boldogan imádkoznánk a zsebkendő felett és elküldenénk azért nektek.

És most, nekünk nagy sikerünk volt amikor ezt tettük mert...Ti fogtok kapni azzal egy kis méretű levelet, hogy emberek az egész világon imádkoznak minden reggel kilenc órakor, és tizenkét órakor, és három órakor. És elképzélhetitek, hogy körben a világ háta mögött, hogy mikor kell nekik felkelni éjszaka, hogy megtegyék ezt az imát. Tehát ha mindezek a tízezrek, és sok ezrek küldik imáikat Istenhez ugyanabban az időben ezért a szolgálatért, a ti betegségeitekért, akkor Isten egyszerűen nem fordulhat el. És így most mi, amint mondom, nekünk nincs semmilyen programunk, mi nem akarunk egy fillér pénzt sem. Mi csupán...Ha tudunk segíteni nektek, akkor ez az amiért itt vagyunk. És mi hadd... .

Valaki hoz egy másik csomó zsebkendőt.

Most ha nektek nincs zsebkendőtök, amit el akartatok küldeni, hát akkor egyszerűen írjatok mégis. Ha nincs rá szükségetek éppen most, akkor tartsátok meg az Apostolok Cselekedetében, a Bibliában, a 19. résznél. És az egy kis fehér szalagforma lesz, amely el lesz nektek küldve, és az Utasítások, hogy miként valljátok meg először a bűneiteket. És (köszönöm) hogyan valljátok meg a bűneiteket. Soha nem szabad megpróbálnotok bármit kapni Istentől anélkül, hogy először rendbe legyetek Istennel. Látjátok? És azután ti utasítva vagytok ebben, hogy hívjátok be a felebarátotokat és a pásztorotokat. És ha bármi van a szívetekben bárki ellen, akkor először hozzátok azt helyre, és gyertek vissza. És azután imádkozzatok, legyen egy imaösszejövetel az otthonotokba, es tűzzétek ezt a zsebkendőt a ti ruhátok alá, azután higgyetek Istenben. És abban a három órában, minden nap, lesznek emberek körbe a világon akik imádkoznak, egy lánc körbe a világon.

És most ez a tiétek teljesen ingyen, csak küldjétek. És—és most, mi nem fogunk visszaírni nektek hogy pénzt követeljünk tőletek, vagy hogy elmondjunk nektek néhány programot, ami nekünk van. Akarjuk, hogy támogassátok a programot, de nekünk nincs egy se, hogy ti azt támogassátok. Látjátok? Tehát ti... Ez nem azért van, hogy megkapjuk a címeteket, hanem ez csupán könnyebbség és az Úrnak egy szolgálata, amelyet mi megpróbálunk továbbvinni.

Most hajtsuk meg a fejünket. És ha rádió adásban vagytok, legyen előttetek a zsebkendőtök, csak tegyétek rá a saját kezetekeket mialatt imádkozunk.

Kegyelmes Urunk, hozzuk Hozzád ezeket a kis csomagokat, talán némelyik egy kis ruházatnak néz ki egy baba számára, vagy—vagy egy kis alsóing, vagy talán egy kis pár cipő,

vagy—vagy valami, egy zsebkendő, amely eljut a beteghez és a szenvedőhöz. Urunk ez a Te Igéd szerint van, hogy mi ezt tesszük. Mert olvassuk a Cselekedetek Könyvében, hogy vettek a Te szolgáltnak, Pálnak, a testéről zsebkendőket és kötényeket, mert hitték, hogy a Te Szellemed volt azon az emberen. És tisztátalan szellemek mentek ki az emberekből, és szenvedések és betegségek hagyták el őket, mert hittek. És most mi felismerjük Urunk, hogy mi nem vagyunk Szent Pál, de tudjuk, hogy Te még Jézus maradtál. És imádkozunk, hogy Te tiszteld meg ezeknek az embereknek a hitét.

És egyszer az lett mondva, hogy amikor Izráel (próbálva Istennek engedelmessé válni) el lett kapva egy csapdában, a tenger előttük, a hegyek mindkét oldalán, és a Fáraó serege közeledett. És valaki azt mondta, hogy “Isten letekintett a Tűzoszlopon keresztül haragos szemekkel, és a tenger megrémült és visszagördült, és egy ösvényt alkotott Izráel számára, hogy átkeljen az ígért földjére.”

Ó Uram, tekints le újra, amikor ezeket a csomagokat ráhelyezik a beteg testekre a Te élő Igéd megemlékezésében. Ijedjen meg a betegség, tekints a Te Fiadnak, Jézusnak vérének keresztül, Aki meghalt ezért a jóvátételért. És rémüljön meg az ellenség és távozzon el, hogy ezek az emberek bevonulhassanak az ígértbe, hogy “Minden dolog felett,” hogy ez a Te vágyad “hogy mi virágozzunk egészségben.” Add meg Atyám, mert mi ezt küldjük ezzel—ezzel a hozzáállással a szívünkben. És ez a mi célunk. Mi ezt Jézus Krisztus Nevében küldjük. Amen.

Köszönöm, Glover Testvér. Köszönöm, uram.

Most, mivel ma este ez az ébredés záró része, én nem tudom, hogy ezt közvetítik-e vagy nem, de szeretném mondani (ha nem) a rádió hallgatóságnak, hogy ez volt az egyik a legnagyobb összejövetel, amely nekem sok, sok éve óta volt. Szolid volt, egészséges, a legkedvesebb, együttműködő összejövetel, amelyen én voltam hosszú idő óta.

[Egy testvér mondja, “Adásban vagyunk negyed ötig, testvér. Hallgatnak téged egész Dél-Kalifornián át, kint a szigeteken és a hajókon. Üzeneteket kaptunk tőlük. És így neked egy nagy hallgatóságod van, ezrek és tízezrek.”—Szerk.] Köszönöm, uram. Ez nagyon jó. Örülök, hogy hallom ezt. Isten áldjon meg mindnyájukat.

És nekem mindig bizonyosan egy meleg hely van a szívemben az Agelus Templomért, annak kiállásáért Jézus Krisztus teljes Evangéliumáért. És most ez—ez most nekem még személyesebbnek tűnik. Úgy tűnik, hogy, miután mindenkiel találkoztam és láttam az ő finom szellemüket, úgy tűnik, mintha még inkább egy lennék közületek, mint ahogy voltam. Isten áldjon meg benneteket, ez az én imám. És... [A hallgatóság tapsol—Szerk.] Köszönöm szépen.

Most, ki lett adva, hogy én ma valahogy beszéljek nektek egy ideig az: *Élettörténetem*—ről. Ez egy—egy nehéz dolog számomra. Ez lesz az első alkalom, hogy megpróbálom megközelíteni ezt sok év óta. Nem lenne időm belemenni a részletekbe, hanem csak egy részébe. És, itt ebben, én sok hibát csináltam, sok dolgot tettem, ami helytelen volt. És kívánom, hogy ti a rádió adásban és ti akik jelen vagytok, hogy ne vegyétek az én hibáimat botránykőként, hanem lépcsőfokként, hogy közelebb hozzon benneteket az Ur Jézushoz.

Azután, ma este, az imajegyek ki lesznek adva a ma esti gyógyító szolgálatra. Most, amikor mi *gyógyító szolgálatról* beszélünk, ez nem azt jelenti, hogy mi meg fogunk gyógyítani valakit, hanem fogunk “imádkozni valakiért.” Isten végzi a gyógyítást. Ő csupán nagyon kegyelmes volt hozzám, hogy megválaszolja az imát.

És én beszéltem egy híres evangélista menedzserével itt nem olyan régen, és—és megkérdezték, hogy miért nem imádkozik ez az evangélista a betegekért. És az evangélista visszaválaszolt az—az összejöveteleim menedzserének, és mondta, “Ha . . . Ez az evangélista hisz az Isteni gyógyításban. De ha ő elkezdene imádkozni a betegekért, akkor az megzavarná az ő szolgálatát, mert őt a gyülekezetek támogatják. Sok gyülekezet, és sokan közülük, nem hisznek az Isteni gyógyításban.”

Tehát nekem megbecsülésem és tiszteletem van az evangélista iránt, mert ő megtartja az ő helyét, az ő kötelességének helyét. Ő talán tudna . . . Én soha nem foglalhatom el az ő helyét, és kétklem, hogy ő elfoglalhatná-e az én helyemet. Mindnyájunknak van egy helyünk az Isten Királyságában. Mindannyian össze vagyunk kapcsolódva. Különböző ajándékok, de ugyanaz a Szellem. Akarom mondani, különböző megnyilvánulások, de ugyanaz a Szellem.

És, most, ma este a szolgálatok kezdődni fognak . . . Azt hiszem, hogy azt mondták, hogy a koncert hat harminckor kezdődik. És, most, ha ti kint vagytok a rádióadásban, gyertek be és hallgassátok meg ezt. Ez . . . Gyönyörű lesz, mindig az.

És aztán el kívánom mondani, hogy az imajegyek közvetlenül ez után a szolgálat után lesznek kiadva, mihelyt ez a szolgálat el van bocsájtva, ha itt vagytok és imajegyét akartok. Épp egy pár pillanattal ezelőtt lettem utasítva, fiam, vagy Mercier úr, vagy Goad úr, ők fogják kiadni az imajegyeket. Csak maradjatok a helyeteken. Mihelyt a szolgálat el lett bocsájtva, csak maradjatok a helyeteken, hogy a fiúk lemelessenek a sorok között és kiadhassák az imajegyeket olyan gyorsan, amennyire csak lehet. Az erkélyeken, vagy a földszinten, bárhol az alsó szinteken, vagy bárhol vagytok, csak maradjatok a helyeteken és a fiúk tudni fogják, hogy az imajegyért vagytok itt. És azután ma este imádkozni fogunk a betegekért. És ha az Úr nem változtatja

meg a gondolataimat, akkor ma este arról a témáról akarok prédikálni hogy *Ha Megmutatod Nekünk Az Atyát, Akkor Az Elég Lesz Nekünk.*

Most kívánok olvasni ma délután egy témához, csupán hogy elkezdjem az *Elettörténetemet*, a Zsidók Könyvében található, a 13. részben, és kezdjük itt a... Azt mondanám, hogy a 12. vers körül.

*Annak okáért Jézus is, hogy megszentelje az
ötulajdon vére által a népet, a kapun kívül szenvedett.*

*Menjünk ki... tehát ő hozzá a táboron kívül, az ő
gyalázatát hordozván.*

*Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem a
jövendőt keressük.*

Most ez egy fajta téma. Mert, látjátok, ha ez egy élettörténet, vagy bármi ami egy emberi lényre vonatkozik, mi ezt nem dicsőítjük, és különösen nem egy–egy ember múltját, ha az olyan sötét volt, mint az enyém. De gondoltam, ha olvassuk az Irást, akkor Isten meg fogja áldani az Irást. És az én gondolatom:

*Hogy itt nekünk nincs maradandó városunk, hanem
egy eljövendőt keresünk.*

Most én tudom, hogy ti nagyon szeretitek Los Angelesst. Nektek jogotok van ehhez. Ez egy nagy, gyönyörű város. Az ő szmogjával és bármivel, de mégis ez egy gyönyörű város, ragyogó klíma. De ez a város nem maradhat fenn, kell hogy legyen egy vége.

Rómában álltam (ahol a nagy császárok) és a városok, amelyekről ők azt gondolták, hogy halhatatlannak építik, és le kell ásni húsz lábnyira, hogy egyáltalán annak a romjait megtalálják.

Ott álltam, ahol a Fáraóknak voltak a nagy királyságai, és le kellene ásnotok a földre, hogy megtaláljátok, hogy hol uralkodtak a nagy Fáraók.

Mindannyian szeretünk gondolni a mi városunkra, és a mi helyünkre. De emlékezzetek, hogy azok nem állhatnak meg.

Amikor kisfiú voltam el szoktam menni egy nagy juharfához. Az én vidékemen sok keményfa van. És azután itt voltak nekünk ezek a juharfák, a cukor juhar, és amit mi “kemény juharnak” és “puha juharnak” nevezünk van. Ez a nagy gigantikus fa, ez volt a leggyönyörűbb fa. És amikor én bejöttem a mezőről, a szénamunkából és—és az aratásból, szerettem odamenni ehhez a nagy fához és—és leülni alatta és—és felnézni. És láthattam annak a nagy, hatalmas ágait lengeni a szélben, nagy óriási törzs. És azt mondtam, “Tudjátok, én hiszem, hogy ez a fa itt lesz több száz évekig.” Nem olyan régen megtekintettem azt az öreg fát, az csak egy rönk.

“Mert nincs itt nekünk maradandó városunk.” Nem, semmi nincs itt a földön, amelyre ti nézhetek, és maradandó. Kell, hogy legyen egy végük. Minden ami halandó, annak engednie kell a halhatlanság előtt. Tehát nem számít, hogy mennyire jól építjük a főútjainkat, milyen ragyogóan készítjük a szerkezeteinket, azoknak mind el kell menniük, mert itt semmi nem lehet maradandó. Csak a Nemlátható az, ami maradandó.

Emlékszem a házra, amelyben éltünk, az egy öreg faház volt sárral tapasztva. Én... Meglehet, hogy sokan nem láttak még egy sárral tapasztott házat. De az teljesen sárral volt betapasztva, és a nagy hatalmas gerendák, melyek az öreg házban voltak, én azt gondoltam, hogy az a ház több száz évig állni fog. De, tudjátok ma, ahol az a ház állt, az egy lakó telep. Az annyira megváltozott. Minden változik. De...

Apámat szoktam nézni, ő inkább egy rövid, zömök ember volt, nagyon erős, és ő volt a legerősebb kis ember, akit én ismertem. Találkoztam Coots úrral, egy személlyel, akivel ő a rönköknél dolgozott, rönkvágó volt, és körülbelül egy évvel ezelőtt, és Coots úr nekem egy nagyon jó barátom, és diakónus az Első Baptista gyülekezetben, és ő azt mondta, “Billy, neked igazán egy erős embernek kellene lenned.”

És én azt mondtam, “Nem, nem vagyok az Coots úr.”

Azt mondta, “Ha az apádra hasonlítanál, akkor az lennél.” Mondta, “Láttam azt az embert, aki 63 kilót nyomott, és felrakott egy rönköt a kocsira maga, amely 408 kilót nyomott.” Ő egyszerűen tudta, hogy miként csinálja. Erős volt. Láttam őt bejönni, hogy megmosakodjon és elkészüljön a vacsorához, amikor Anya hívta őt.

És volt nekünk kint az udvaron egy öreg almafánk, és azután volt ott három vagy négy kicsi hátrafelé. És közvetlenül a fa közepén volt egy régi kinézésű üveg, eltörött tükör, egy nagy. És oda volt rögzítve a fa oldalához néhány meghajlított szöggel. Valahogy úgy, ahogy néhány most hallgató ács azt “ruhafogasnak” hívná. Meg volt hajlítva, hogy a tükröt a helyén tartsák. És ott volt egy régi ón fésű. Hányan láttatok már valaha egy régi ón...egy régimódi ón fésűt? Egyszerűen látom magam előtt.

És aztán ott volt egy kis mosópad, csak egy kis deszka egy kis ferde lábbal alatta, a fához rögzítve. Egy kis, régi fél kénpumpa volt ott, amellyel mi a vizet kipumpáltuk és ott mosakodtunk ennél az öreg fánál. És Mama szokott venni lisztes zsákokat, és azokból törölközőket készített. Használt már valaki egy liszteszsák törölközőt? Hát, az biztos, hogy én most otthon érzem magam. És azok a nagy, régi durva törölközők! És amikor ő megfürdetett bennünket kis gyerekeket, akkor ő...úgy éreztük, mintha ledörzsölné a

bőrünket, valahányszor dörzsölt. És emlékszem a régi lisztes zsákra. És ő kihúzott néhány szálát és készített kis rojtokat, hogy valahogy kidíszítse azt.

Hányan aludtatok már szalmazsákon? Hát, én megmondom! Hányan ismertétek, hogy mi az a csuhé párna? Hát Glover Testvér, én most egészen biztos hogy otthon vagyok! Szalmazsák, hát nem olyan rég volt, amikor én épp egyről felkeltem, és az... Oh, az—az jó aludni, hüvös. Azután télidőben ők vettek egy régi dunyhát és ráterítették, tudyátok, és azután ránk kellett tenni egy ponyvát, mert a hó befújta a—a repedéseken a házba, tudjátok, ahol a régi deszka zsindeyek felhajlottak, tudjátok, és a hó azon besöpört. És, óh, én arra nagyon jól tudok emlékezni.

És azután Papa szokott használni egy borotva pamacsot. Én... Most ez titeket meg fog lepni. Az kukorica csuhából volt csinálva, egy borotva pamacs kukorica csuhéból. Ő vette a Mama régi lúg szappanját amit ő készített, elkészítette és az arcára kente ezzel a kukorica csuhé pamaccsal, és leborotválta egy nagy régi egyenes borotvával. És Vasárnap ő vette a—a darab papírt, körültette a gallérjára, ők celluloid gallérokat viseltek és körbe tette azt a gallérjára így, hogy távol tartsa a—a habot hogy az ne kerüljön az ing gallérjára. Láttatok már valaha ilyet csinálni? Istenem, Istenem!

Emlékszem egy kis régi forrásra ott lent, ahová le szoktunk járni vizet inni, és a vizünket egy régi tökmerítő kanálból vettük. Hányan láttatok már egy tökmerítőt? Hát, hányan vagytok egyáltalán Kentuckyból? Igen, hát csak nézzetek ide a Kentuckyakra. Hát én—én közvetlenül a... Azt gondoltam hogy itt mindenki Oklahomából és Arkansasból van, de úgy tűnik, mintha Kentucky bevonulna. Hát, egy pár hónappal ezelőtt Kentucky-ban olajra bukkantak, tudjátok, tehát ez talán néhány azok közül, akik erre jöttek.

És azután emlékszem amikor Papa be szokott jönni és megmosakodott a vacsorához, feltúrta az ingének ujjait, és azok a rövid tömzsi karjai. És amikor feltúrta a karjait hogy mosakodjon, felszórta a vizet az arcára, az izmok csak úgy ugráltak a kis karjain. És azt mondtam, “Tudjátok, az én apám százötven éves koráig fog élni.” Ő olyan erős volt! De ő ötvenkét évesen meghalt. Látjátok? “Nincs itt nekünk maradandó városunk.” Ez igaz. Nem maradhatunk.

Most tegyük egy kis utazást mindnyájan. Van mindannyiatoknak itt egy élettörténete, éppen úgy mint énnekem, és jó lesétálni az emlékezet ösvényén néha. Ti nem úgy gondoljátok? Csak menj vissza, és menjünk vissza mindnyájan egy időre, vissza hasonló tapasztalatokhoz mint kis gyermekek.

És most az élettörténetnek első része. Én csupán érinteni fogom azt, mert a könyvben benne van, és sokatoknak megvan a könyv.

Én egy kis hegyi kunyhóban születtem messze fent Kentucky hegyeiben. Egy szobájuk volt, amelyben éltünk, a padlón nem volt szőnyeg, még fa sem volt a padlón, hanem az csak egyszerűen egy puszta padló volt. És egy fatörzs, egy fatörzsnek a teteje levágva három lábbal, az volt a mi asztalunk. És mind azok a kis Branhamok körös-körül tolongtak ott, és kint a kicsi régi kunyhó előtt, és fetrengtek kint, úgy látszott mintha egy csomó oposszum fetrengett volna ott kint a porban, tudjátok, az összes kis testvér. Kilencen voltunk, és egy kislány, és neki igazán kemény dolga volt a csomó fiú között. Nekünk még ma is tisztelnünk kell őt azok miatt a dolgok miatt, amelyeket azokban a napokban tettünk. Ő nem jöhetett el velünk sehova, visszazavartuk, ő egy lány volt. Tehát ő nem vehetett részt abban, tudjátok. Tehát nekünk volt... És mind...

Emlékszem, hogy hátul az asztal mögött nekünk csak két székünk volt, és azok fakéregből lettek készítve. Egyszerűen jó kis hikori facsemeték összetéve és azoknak az aljuk összefűzve hikori fakéreggel. Látott már valaki egy hikori háncs széket? Igen. És még mindig hallom Mamát. Oh, később amikor mi olyan helyzetbe kerültünk, hogy lehetett nekik egy fapadló, azokkal a babákkal az ölében *így*, és ringatta azt az öreg széket csak döngött, döngött, a padlón döngött. És emlékszem hogyan őrizte a kicsiket, hogy ne menjenek ki az ajtón, amikor ő mosott vagy valami, és lefektetett egy széket srégen az ajtón keresztül, hogy ne engedje a kicsiket kimenni, amikor neki le kellett menni a forráshoz vízért, és így tovább.

És Édesanyám tizenöt éves volt, amikor megszülettem, Édesapám pedig tizennyolc. És én voltam az első a kilenc gyerek közül. És mondták nekem, hogy a születésem reggelén...

Nos, mi nagyon szegények voltunk, egyszerűen a szegények legszegényebbje. És nekünk még ablak sem volt azon a kis kunyhón. Annak egy kis fa szerű ajtaja volt, amit ki lehetett nyitni. Kétféle hogy láttatok már hasonlót ahhoz. Egy kis faajtó, amely az ablak helyett nyilott, nyitva tartottad azt napközben és bezártad éjszakára. Nem tudtunk elektromos fényt bekapcsolni, vagy még kerozint sem gyűjthattunk azokban a napokban, hanem nekünk olyan "zsírlámpásunk" volt, ahogy azt ti hívnátok. Most én nem tudom, hogy ti egyáltalán tudjátok-e hogy milyen volt egy zsírlámpás. Hát, ti mit... És vásároltatok valaha...égettetek már egy fenyőbogot? Mert csak vegyetek egy fenyőfa bogot és gyűjtsátok meg és helyezétek azt egy fedőre, és az égni fog. És ez...füstölgött egy kicsit, de nekik úgysem volt semmi

bútoruk, amit befüstölt volna. Tehát az csupán... a kunyhó füstöt kapott. Jó volt a huzatja, mert ott fent bőven volt tető annak, hogy kihúzza. Tehát az...

És én 1909. április 6-án születtem. Persze tudjátok és ez engem most egy kicsit huszonöt fölé visz. És így azon a reggelen amikor megszülettem, édesanyám mondta, hogy ők kinyitották az ablakot. Nos nekünk nem volt orvosunk, volt ott egy bába. Csak... És az a bába az én nagymamám volt. És így amikor megszülettem és először elkezdtem sírni, és—és édesanyám akarta látni az ő gyermekét. És—és ő maga sem volt több mint egy gyermek. És amikor kinyitották a kis ablakot, éppen virradatkor, úgy öt óra körül. És a... Ott ült egy öreg vörösbegy egy kis bokor oldalán. Amint mindnyájan láttátok annak a képét az én élettörténetem könyvében. Egy öreg vörösbegy ült ott csak énekelve mindazzal ami benne volt.

Én mindig szerettem a vörösbegyeket. Most ti fiúk kint a rádió adásban, ne lőjétek az én madaraimra. Látjátok, ők—ők—ők... Ők az én madaraim. Hallottátok már a vörösbegy legendáját, hogy miként kapta ő a vörös begyét? Megállok itt egy pillanatra. Hogyan kapta ő a vörös begyét... Ott haldokolt a Királyok királya egy napon a Kereszten, és Ő szenvedett és senki nem jött Hozzá. Nem volt senki, aki segítsen Neki. És volt egy kis barna madár, amely ki akarta venni a szögeket a Keresztből, és állandóan odarepült a Kereszthez és rángatta azokat a szögeket. Ő túl kicsi volt hogy kihúzza azokat, és az ő kicsi begye teljesen vörös lett a vértől. És az ő begye azóta is vörös. Ne lőjétek rá, fiúk. Hagyjátok békén.

Ő ott ült az ablak oldalánál, csiripelt, amint a vörösbegyek énekelnek. És—és Apa visszahúzta az ablakot. És amikor ők visszahúzták a kis ablak ajtókat, az a Fény amelyet láttok a képen, bejött forogva az ablakon, mondja anyám, és megállt az ágy fölött. Nagymama nem tudott mit mondani.

Most mi... nem voltunk egy vallásos család. Az enyéim Katolikusok. Én Ir vagyok mindkét oldalról. Apám szigorúan Ir, Branham. Édesanyám Harvey; csupán az ő apja házasodott egy Cherokee Indiánnal, így ez törté meg a kis Ir vérnek a vonalát. És apám és anyám nem jártak gyülekezetbe, és ők gyülekezeten kívül házasodtak és egyáltalán nem volt vallásuk. És hátul ott a hegyekben nem volt még egy Katolikus templom sem. Tehát ők átjöttek a korai telepeseikkel, két Branham jött át, és azoktól származott az egész Branham nemzedék; ez a család leszármazása.

És azután ő kinyitotta... Mikor kinyitották ezt az ablakot és ez a Fény ott bent állt, ők nem tudták hogy mit tegyenek. Apa vásárolt magának (Mama mondta) egy új overált erre az eseményre. Ő ott állt a... az ő karjait a régi overál mellrészébe dugva, mint a favágók és rönkölők szoktak azokban a napokban. És az megijesztette őket.

Nos, miután körülbelül tíz napos lettem, vagy valami, felvittek engem az "Opossum Királysága" nevezetű kis Baptista gyülekezetbe, az Opossum Királyság Baptista gyülekezetbe. Ez aztán egy név. Ott volt egy idős körzeti prédikátor, a régimódi Baptista prédikátor átjött oda minden két hónapban körülbelül egyszer. A... Az embereknek volt egy kis szolgálatuk együtt, elmentek énekelni néhány éneket, de nekik prédikációjuk a körzeti prédikátor jelenlétekor volt. Minden évben egy zsák sütőtökkel fizettek neki és egy pár hasonló dolgokkal, tudjátok, amit az emberek összegyűjtöttek, hogy neki adják. És az öreg prédikátor eljött és ott ő felajánlott értem egy imát, mint egy kicsi fiúért. Ez volt az én első utam gyülekezetbe.

Körülbelül... valami kicsivel több voltam mint két éves, amikor az első látomásom történt.

Hát, ők elmondták körbe a hegyekben, hogy ott "Ez a Fény bejött." Tehát ők megpróbálták azt értelmezni. Néhányan azt mondták, hogy az a napsütés lehetett visszatükröződve egy tükörről a házban. De ott bent nem volt tükör. És a nap nem volt fent, mert túl korán volt öt órakor. És azután, óh, ők egyszerűen nem vették figyelembe Azt. És amikor én körülbelül... úgy hiszem közel három éves voltam... .

Nos, nekem becsületosnak kell lennem. Vannak itt dolgok, amelyeket nem szeretek mondani, és bárcsak elmellőzhetném ezt és ne kellene mondanom. De mégis, hogy az igazságot mondjad, neked az igazat kell mondanod ha rólad vagy a családról van szó. Légy becsületos abban és azután az mindig ugyanaz.

Az én apám messze volt attól, hogy egy vallásos személy legyen. Ő egy tipikus hegyi fiú volt és állandóan ivott, mindig. És ő bajba került egy verekedésben és ott majdnem megöltek két vagy három embert amint verekedtek, lövöldöztek és vágták egymást késekkel egy bizonyos összejövetelel fent a hegyekben. És Papa volt az egyik a szorító vezetői közül ebben a verekedésben, mert ott az ő egyik barátja megsebesült és eltalált valakit egy székkel. És a... Az ember elővett egy kést és megakarta szürni Papának a barátját a földön az ő késével, a szíven át és Papa az ő oldalára állt. És annak valóban egy borzasztó verekedésnek kellett lennie, mert ők egész lentről Burkesville-ig, sok mérfölddel odébb elküldtek egy seriffet Papa után lóháton.

Tehát az ember a halál szélén feküdt. Lehet, hogy néhány hozzátartozója most hallgatja az adást. Meg fogom nevezni az ő nevét, Will Yarbrough volt az ő neve. Ők valószínűleg... Gondolom, hogy néhányan az ő fiai közül Californiában vannak. De ő egy kíméletlen, nagy erős ember volt, aki megölte a saját fiát egy kerítésléccel. Tehát ő—ő egy nagyon erős és gonosz ember volt. És így ott egy nagy késharc volt ő és a Papa

között. És az apám majdnem megölte az embert, így neki el kellett szaladnia és Kentucky-t elhagyni és átmenni a folyón Indiana-ba.

És volt neki egy fiútestvére, aki abban az időben Louisville, Kentucky-ban élt, és a Wood Mosaic Saw Mills segédfelügyelője volt Kentucky-ban, Louisville-ben. És így Papa elment, hogy megtalálja az ő idősebb testvérét. Papa volt a legfiatalabb fiú a tizenhét gyerek közül. És így ő elment, hogy megtalálja a bátyját, és ezalatt ő majdnem egy évig távol volt. Nem jöhetett vissza, mert a törvény kereste őt. És aztán amikor levélben keresztül hallottunk róla, amely egy másik névvel volt aláírva, de ő megmondta anyának, hogy miként lesz ahogy ő hallani fog róla.

És azután emlékszem hogy egy napon, a forrás közel volt a házhoz (ez a kis kunyhó) mögött. És—és miután... Van kilenc...tizenegy hónap különbség én és az én következő fiútestvérem között, és ő még csúszott-mászott. És nekem volt egy nagy kő a kezemben, és megpróbáltam megmutatni neki, hogy milyen erősen tudtam eldobni azt a követ az öreg sárba, ahol a forrás a földből kitört és sárosá tette a földet. És hallottam egy madarat, és az fent énekelt a fán. És én felnéztem arra a fára, és a madár elrepült, és akkor egy Hang szólt hozzám.

Most, én tudom, hogy ti azt gondoljátok, hogy én nem tudtam gondolkodni és emlékezni arra. De az Úr Isten Aki a földnek és a mennynek és mindeneknek a Bírója, tudja hogy én az igazat mondom.

A madár, amikor elrepült, egy Hang jött onnan ahol a madár volt a fán, mint amikor a szél átfujja a bokrot és Az ezt mondta, "Te a New Albany nevezetű város közelében fogsz élni." És én három éves koromtól kezdve ez ideig három mérföld közelségben laktam New Albany Indiana-hoz.

Bementem és elmondtam azt anyámnak. Hát, ő azt gondolta, hogy én csupán álmodtam vagy valami.

És később mi Indiana-ba költöztünk és Apám elment dolgozni egy emberhez, Wather úrhoz, egy gazdag emberhez. Az ő tulajdonában van a Wather Szeszfőzde. Egy nagy rész volt a tulajdonában; ő egy multimilliomos, és a Louisville Colonel, és—és baseball, és így tovább. És aztán mi annak a közelében éltünk. És mivel Papa egy szegény ember volt, de ő nem tudott meglenni ivás nélkül, ezért ő—ő elkezdett whiskeyt készíteni egy—egy szeszfőző készülékben.

És aztán ez számomra nagy nehézséget jelentett, mert én voltam a legidősebb gyerek. Jönnöm kellett vizet hordani ahhoz a lepárlóhoz, hogy hidegen tartsuk azokat a

spirálcsöveket amíg ők a whiskeyt készítették. Azután ő elkezdte eladni azt és aztán neki kettő vagy három olyan lepárlója volt. Nos, ez az a rész, amiről nem szeretek beszélni, de ez az igazság.

És én emlékszem, hogy egy nap a csúrból jöttem haza sírva. Mert kint a hely mögött volt egy tó, az... ahol jeget szoktak vágni. Sokan közületek emlékeznek arra, amikor ők jeget vágtak és beletették azt fűrészporba. Nos, ez az ahogy Wathen Úr tartotta a jeget a faluban. És Apám volt a—a sofőrje, egy magánsofőr. És amikor a... ez a tó tele volt halakkal, és mikor ők rámehtnének hogy jeget vágjanak és betegyék azt fűrészporba, akkor amikor a jég nyáridőben olvadt, amint lefolyt az valahogy tiszta volt úgy gondolom, inkább mint egy tavi jég és ők azt nem inni használták, hanem hogy a vizet hűtve tartsa, beletették az ő vödreikbe, és tejhez és így tovább.

És egy napon hordtam a vizet hátulról ettől a pumpától, amely körülbelül egy háztömbnyire volt. Én ordítottam, hát kinem tenné azt, mert hazajöttem az iskolából és az összes fiú kiment a tóhoz halászni. Én egyszerűen szerettem halászni. És így ők mind elmehettek horgászni kivéve én, és nekem vizet kellett hordanom ehhez a lepárlóhoz. Persze, ó nekem, hogy azt csendben kellett hordanom, szesztilalom volt. És én... Az egy olyan nehézség volt. És emlékszem amint jöttem végig ott egy szétzúzott lábujjal, és énnekem egy kukoricaszár volt kötve az ujjam alá, hogy megőrizze azt a portól. Csináltak már olyat? Csak helyeztetek egy kukoricaszárt a ti lábujjatok alá, és kössétek át egy spárgával. Az feltartja a ti lábujjatokat fent mint egy teknősbéka fejet, tudjátok, feltámasztja. Láthattátok a nyomomat ahová csak mentem ezzel a kukoricaszárral lábujjaim alatt; ahová azzal léptem, tudjátok. Nem volt cipőm amit viseljek. Így mi soha nem hordtunk cipőt, néha fél télen. Ha hordtunk, akkor... az csak az volt, amit mi találtunk, vagy valaki adta nekünk. És ruháink amit valaki jótékonyaságból adott nekünk.

És megálltam az alatt a fa alatt, és ott ültem egyszerűen visítva (Szeptemberben volt) mert akartam menni horgászni, több dézsa vizet kellett hordanom kis melaszos vödörrel, körülbelül *ilyen* magasak, két liter, mert én csupán hét év körüli kis legényke voltam. És beleöntöttem azt egy nagy dézsába, és azután visszamentem és vittem másik két vödörrel és visszamentem, pumpáltam. Nekünk az a vizünk volt. És azon az estén ők egy adag kukorica whiskey-t akartak leengedni, ezek az emberek a Papával, fent a háznál.

És én sírtam, és hirtelen hallottam valamit, ami egy forgószél-szerű zajt csinált, valami ilyet (most remélem, hogy ez nem túl hangos), így "Huuuussss, huuuuussss," egyszerűen egy ilyen zaj. Nos, borzasztó csend volt és én körülnéztem. És ti tudjátok mi, egy kis forgószél, azt hiszem hogy ti azt kis

ciklonnak hívjátok? Az év őszén azok felszednek leveleket és így tovább a kukoricamezőn ott ősszel, a levelek épp sárgulni kezdtek. És a nagy fehérnyárfa alatt voltam, amely körülbelül félúton volt a csűr és a—a ház között. És hallottam azt a zajt. És körbenéztem, és olyan csend volt, mint ebben a helyiségben. Egy levél sem mozdult sehol, vagy semmi. És azt gondoltam, “Honnan jön ez a zaj?” Hát, gondoltam, “Innen messze kell hogy legyen.” Csak egy legényke voltam. És az hangosabb és hangosabb lett.

Felkaptam a kis vödreimet és sikoltottam még egy párszor és elindultam fel az ösvényen, megpihentem. És csupán egy pár lépésnyire voltam attól, kint annak a nagy fának az ágai alól és, ó, nekem, az egy forgószélszerű hangot csinált. És megfordultam hogy odanézzek, és körülbelül a fa derekánál ott volt egy másik forgószél megragadva a fát egyszerűen körbe és körbe ment, mozgatva azokat a leveleket. Hát, én semmi furcsát nem gondoltam arról, mert az az évnek éppen abban az idejében volt, és ősszel, nos azok a forgószelek jöttek. Kicsi. . . Mi azokat “forgószeleknek” hívjuk. És azok—azok felverik a port. Láttátok azokat a sivatagban így. Ugyanaz a dolog. Tehát én figyeltem, de nem hagyta abba. Legtöbbször az csak egy pillanatig tartó szélroham aztán vége, de az már kettő vagy több perce ott volt.

Hát, újra elindultam az ösvényen. És megfordultam, hogy újra odanézzek. És mikor Azt tette, egy emberi Hang éppolyan hallhatóan mint az enyém, ezt mondta, “Soha ne igyál, ne dohányozzál, vagy ne szennyezd be a testedet semmilyen módon. Lesz számodra egy munka, amikor idősebb leszel.” Hát, ez engem majdnem halálra rémített! Elképzelhetitek hogyan érzett egy kis fickó. Leejtettem a vödröket és hazamentem olyan gyorsan ahogyan csak tudtam, ordítva torkom szakadtából.

És azon a vidéken voltak rezesfejű kígyók, és azok nagyon mérgesek. Mama azt gondolta, hogy amikor a kert mentén jöttem, talán ráléptem egy rezesfejű kígyóra és hozzám szaladt. És én felugrottam ordítva a karjába, átölelve és csókolgatva őt. És ő azt mondta, “Mi a baj, megmárt a kígyó?” Átnézett teljesen.

Azt mondtam, “Nem, Mama! Ott van lent egy ember a fán.”

És ő azt mondta, “Óh, Billy, Billy! Ugratsz?” És azt mondta, “Megálltál és elaludtál?”

Mondtam, “Nem anya! Ott van egy ember a fán, és Ő azt mondta nekem, hogy ne igyak és ne dohányozzak.”

“Ne igyak whiskit és—és dolgokat.” És én vizet hordtam egy csempész szeszfőzdéhez, éppen akkor. És Ő azt mondta, “Soha ne igyál vagy ne szennyezd be a testedet sehogy.” Ez erkölcstelenség, tudjátok, és az én gyermek, . . . fiatal férfiúságom asszonyokkal. És legjobbham szerint, én soha még

egyszer sem vétkeztem olyanokban. Az Úr megsegített engem azokból a dolgokból, és ahogy továbbmegyek, ti meg fogjátok látni. Így azután, “Ne igyál és ne dohányozzál, és ne szennyezd be a testedet, mert lesz egy munka számodra, amikor idősebb leszel.”

Hát, én elmondtam ezt a Mamának, és—és ő egyszerűen kinevetett. És én egyszerűen hisztérikus voltam. Elhívta az orvost, és az orvos azt mondta, “Hát, ő csupán ideges, ez minden.” Tehát ágyba tett engem. És én attól a naptól kezdve soha többé nem mentem el amellet a fa mellett. Féltem. Én a kert másik oldalán mentem, mert azt gondoltam, hogy ott van egy ember azon a fán, és Ő beszélt hozzám, egy nagy mély Hang, amely szólt.

És azután valamivel egy hónappal azután, golyóztunk kint a kistestvéreimmal, kint az előudvarban. És hirtelen egy furcsa érzés jött ram. És én megálltam és leültem egy fa melle. És mi fent voltunk az Ohio folyó partján. És én lenéztem Jeffersonville felé, és láttam egy hidat fel emelkedni és átmenni, átívelni a folyón. És láttam tizenhat embert (megszámoltam őket) akik leestek onnan és életüket veszítették a hídon. Nagyon gyorsan beszaladtam és elmondtam anyámnak, és ő azt gondolta, hogy elaludtam. De ők emlékezetükben tartották azt, és huszonkét évvel később a Városi Híd most (sokan közületek jártok rajta, amikor átmentek oda) keresztezi a folyót ugyanazon a helyen, és tizenhat ember életét veszítette, amikor azt a hidat építették a folyón át.

Soha nem bizonyult másnak, mint a tökéletes igazság. Amint ti látjátok Azt itt az előadó teremben, Az így volt mindig.

Nos, ők azt gondolták, hogy én csupán ideges voltam. Ami, az igazat szólva én egy ideges személy vagyok. És, ha megfigyeltétek, azok az emberek akik—akik hajlamosak szellemiek lenni, ők idegesek.

Nézzetek a költőkre és a prófétákra. És nézzétek meg William Cowper-t aki a híres éneket írta, “Van egy forrás amely Vérrrel van töltve, Immánuel ereiből vonva.” Ti valaha...Ti ismeritek az éneket. Ott álltam a sírjánál nem olyan régen. Azt hiszem, Julius Testvér, nem tudom, nem... igen, ez így van, ő volt velünk ott a sírjánál. És—és ott, miután ő megírta azt az éneket, az ihletés elhagyta őt, ő megpróbálta megtalálni a—a folyót úgy, hogy öngyilkosságot kövessen el. Látjátok, a szellem elhagyta őt. És olyan emberek, mint a költők és szerzők és...vagy nem... akarom mondani a próféták.

Nézzetek Illésre, amikor ő ott állt a hegyen és tüzet hívott le az égből és esőt az égből. Azután mikor a Szellem elhagyta őt, elfutott egy asszony fenyegetésétől. És Isten egy barlangban visszahúzódva találta meg őt negyven nappal később.

Nézzetek Jónásra, aki elég ihletéssel volt, amikor az Úr felkente őt hogy prédikáljon ott Ninivében, amíg egy–egy Saint Louis nagyságú város megtért zsákruhában. És aztán amikor a Szellem elhagyta őt, mi történt vele? Mi ott találjuk őt a hegyen miután a Szellem elhagyta őt, imádkozva Istenhez hogy vegye el az életét. És, látjátok, ez ihletés. És amikor ezek a dolgok történnek, akkor–akkor az valamit tesz veled.

Aztán emlékszem amikor felnővekedtem. Fiatal emberré lettem. (Sietni fogok, hogy a következő rövid idő alatt végezzek.) Amikor fiatal emberré lettem, voltak elképzeléseim mint minden fiatal embernek. Én... iskolába jártam, megtaláltam azokat a kislányokat. Tudjátok, én egészen szégyenlős voltam, tudjátok. És én—én végül lett nekem egy kis barátnóm. És mint minden kisfiú, úgy tizenöt évesen, azt hiszem. És—és így, óh ő csinos volt. Istenem, olyan szemei voltak mint egy galambnak, és a fogai mint a gyöngyök, és a nyaka mint a hattyúé, és ő—ő valóban csinos volt.

És egy másik kisfiú ő. . . mi pajtások voltunk, így ő vette az ő apja öreg T típusú Fordját, és nekünk volt egy találgánk a barátnőinkkel. És mi ki akartuk vinni őket autózni. Nekünk volt elég hogy vehessünk nyolc liter benzint. Fel kellett emelnünk a hátsó kerekét, hogy bekurblizzuk. Nem tudom hogy ti emlékeztek-e arra vagy nem, tudjátok, hogy kurblizni. De mi—mi egész jól haladtunk előre.

És így nekem volt egy pár ötcentesem a zsebemben, és megálltunk egy kis helyiségnél és vettünk... kaphattál egy sonkás szendvicset egy öt centesért. És így, óh, én gazdag voltam, tudtam venni négyet azokból! Látjátok? És azután megettük a szendvicseket és megittuk a colát. Elkezdtem visszavinni az üvegeket. És meglepetésemre amikor kijöttem, (az asszonyok épp abban az időben kezdtek kiesni a kecsességből, vagyis a nőiességből) az én kis galambom cigarettát szívott.

Hát, nekem mindig megvolt a véleményem egy olyan asszonyról, aki cigarettát szívott, és én abból egy csöppet sem változtattam meg azóta. Ez igaz. Ez a legalábbvaló dolog, amit ő tehet. És ez pontosan így van. És én—én azt gondoltam, hogy... Nos, a cigaretta társaság üldözőbe vehet engem emiatt, de én mondom nektek, hogy ez egyszerűen az Ördög fogása. Ez a legnagyobb gyilkos és szabotázs, amely ennek a nemzetnek van. Inkább elviselném hogy a fiam egy részeges legyen, mint hogy egy dohányos. Ez az igazság. Inkább látnám a feleségem részegen feküdni a padlón, mint hogy cigarettával lássam őt. Ez az, ahogy... .

Nos, az Istennek ez a Szelleme, amely velem van, ha Ez az Isten Szelleme (amint ti kérdőre vonhattok), ti akik cigarettát szívtok, csekély esélyetek van amikor odakerültök, mert ez

csupán... mindig. Figyeljétek meg az emelvényen, hogyan ítéli Ő ezt el. Ez egy szörnyű dolog. Maradjatok távol tőle. Hölgyeim, ha bűnösök vagytok ebben, kérlek a Krisztus Nevében, hogy távozzatok el tőle! Az összetör titeket. Meg fog ölni. Az... Az egy—egy kocsirakomány rák.

Az orvosok megpróbálnak figyelmeztetni benneteket. És aztán, ahogy ők árusítják nektek azt az anyagot! Ha lemennétek a gyógyszer üzletbe és azt mondanátok, “Veszek... ötven cent értékű rákot akarok venni.” Hát, ők bezárnák őket. De amikor ti ötven cent értékű cigarettát vásároltok, akkor ugyanazt a dolgot veszitek. Az orvosok így mondják. Oh, ez a pénz után örült nemzet. Ez nagyon rossz. Ez egy gyilkos. Ez be lett bizonyítva.

Hát, amikor láttam azt a szép kislányt okosnak játszva az eszét, az a cigarettá a kezében, az majdnem megölt engem, mert valóban úgy gondoltam, hogy szeretem őt. És azt gondoltam, “Hát...”

Nos, engem “asszony-gyűlölő”-nek hívnak, ti tudjátok ezt, mert én valahogy mindig az asszonyok ellen vagyok, de nem ti ellenetek Testvérnők. Én csupán az ellen a mód ellen vagyok, ahogy a modern asszonyok cselekednek. Ez igaz. A jó asszonyokat össze kellene gyűjteni.

De emlékszem, amikor az apám szeszfordéje ott fent működött, nekem ott kint kellett lennem vízzel és dolgokkal, láttam fiatal hölgyeket, akik nem múltak el tizenhét, tizennyelc évesek, ott fent az én mostani korombeli férfiakkal, részegen. És nekik ki kellett józanítaniuk őket és fekete kávét adtak nekik, hogy hazamenjenek és vacsorát főzzenek a férjüknek. Oh, valami ilyesmit mondtam, “Én...” Ez volt akkor az én megjegyzésem, “Ők annyit sem érnek, hogy egy jó tiszta golyóval megöljék őket.” Ez igaz. És én gyűlöltem az asszonyokat. Ez igaz. És nekem most minden mozdulatomra ügyelnem kell, hogy távol tartsam magam attól, hogy még mindig ugyanazt gondoljam.

Így, de most, egy jó asszony egy ékszer egy férfi koronájában. Őt tisztelni kell. Ő... Anyám egy asszony, a feleségem is, és ők aranyosak. És nekem sok ezer Keresztény Testvérnőm van, akiket én nagyon tisztelek. De ha—ha ők tisztelni tudják azt amivé Isten tette őket, egy anyasággá és valódi királynővé, ez rendben van. Ő az egyik legjobb dolog, amelyet Isten adhatott egy férfinak, az egy feleség. Az üdvösség mellett egy feleség a legjobb dolog, ha ő egy jó feleség. De ha nem, akkor Salamon mondta, “Egy jó asszony az egy ékszer egy férfi koronájában, de egy—egy komisz vagy nem jó, az víz az ő vérében.” És ez igaz, mert az a legrosszabb ami megtörténhet. Tehát egy jó asszony... Ha neked egy jó feleséged van, testvérem, akkor neked őt a legnagyobb

mértékben tisztelned kell. Ez igaz, azt kell tenned. Egy valódi asszony! És, gyermekek, ha nektek egy igazi anyátok van, aki otthon marad és próbál gondoskodni rólatok, tisztán tartja a ruháitokat, iskolába küld benneteket, Jézusról tanít benneteket, akkor nektek tisztelni kell azt az édes jó anyát mindazzal, ami bennetek van. Tisztelnetek kell azt az asszonyt, igen, uram, mert ő egy valódi anya.

Beszélnék Kentucky hegyeinek írástudatlanságáról. Látjátok ezt itt ebben a rongyoskutya dologban. Néhány azok közül a mamák közül onnan kintről ide jöhetnek Hollywood-ba, és megtaníthatnának benneteket modern anyákat hogy miként neveljétek a gyermekeiteket. Hadd, a gyermeke bejöjjön egy este az ő teljesen kócos hajával, és ajkaival... ajkak, (hogyan hívjátok azt?) az a smink, amelyet ők az arcukra tesznek, és a ruhája egészen összeszorítva egy oldalra, és kint volt egész éjszaka részegen, testvérem, ha ő lenne egy ágat annak a hickory fának a tetejéből, akkor soha többet nem menne ki. Én mondom nektek, hogy ő... És ha abból nektek egy kicsit több lenne, akkor egy jobb Hollywoodotok lenne itt körben, és egy jobb nemzet. Ez igaz. Ez valóság. "Csak próbál modern lenni," ez—ez az Ördög egyik trükkje.

Nos, ez a kislány, amikor én ránéztem, a szívem egyszerűen vérzett. És azt gondoltam, "Szegény kis társ."

És ő azt mondta, "Oh, akarsz egy cigarettát Billy?"

Mondtam, "Nem asszonyom." Mondtam, "Én nem cigarettázom."

Ő azt mondta, "Nos, te azt mondtad, hogy nem táncolsz." Ők akartak menni táncolni és én azt nem akartam. Tehát ők azt mondták, hogy van ott lent egy táncos hely, amit ők Sycamore Kerteknek hívtak.

És én azt mondtam, "Nem, én nem táncolok."

Ő azt mondta, "Nos, te nem táncolsz, nem dohányzol, és nem iszol. Milyen szórakozásod van?"

Azt mondtam, "Hát, én szeretek halászni és szeretek vadászni." Ez őt nem érdekelte.

Tehát ő azt mondta, "Vedd ezt a cigarettát."

És én azt mondtam, "Nem, asszonyom, köszönöm. Én nem dohányzok."

És én ott álltam a sárhányón. Nekik volt azokon a régi Fordokon egy felhágó, emlékeztek, és én azon a sárhányón álltam, a hátsó ülésen ülve, ő és én. És ő azt mondta, "Azt akarod mondani hogy nem szívnál el egy cigarettát?" Mondta, "És nekünk lányoknak több bátorságunk van mint neked."

És én azt mondtam, “Nem, asszonyom, én nem hiszem hogy azt akarhám tenni.”

Ő azt mondta, “Hát, te nagy pipogya!” Oh, Nekem! Én egy nagy rossz Billy akartam lenni, tehát én—én az biztos hogy semmilyen pipogya nem akartam lenni. Látjátok, én egy díjnyertes harcos akartam lenni, az volt az én életem elképzelése. Tehát én azt gondoltam. . . “Pipogya! Pipogya!”

Ezt már nem tudtam elviselni, tehát azt mondtam, “Add ide azt!” Kezemet kinyújtva ezt mondtam, “Majd én megmutatom neki, hogy pipogya vagyok-e vagy sem.” Kivettem a cigarettát és elkezdtem meggyújtani a gyufát. Nos, én tudom hogy ti. . . Nos, én azért nem vagyok felelős, amit ti gondoltok, hanem én csupán az igazság elmondásáért vagyok felelős. Amikor elkezdtem meggyújtani a cigarettát épp olyan elhatározott voltam hogy elszívjam, amint én ezt a Bibliát most fel akarom emelni, látjátok, amikor hallottam valamit így, “Huuuussss!” Újra megpróbáltam, de nem tudtam a számhoz venni. És elkezdtem sírni és ledobtam azt a dolgot. Ők elkezdtek rajtam nevetni. És én hazamentem, felmentem a mezőn át, leültem ott kint sírva. És—és az egy szörnyű élet volt.

Emlékszem, hogy egy napon Papa lement a folyóhoz a fiúkkal. Az öcsémnek és nekem csónakba kellett ülnünk és fel és le kellett mennünk a folyón, hogy üvegeket halásszunk ki, hogy azokba töltsék a whiskey-t. Mi öt centet kaptunk tizenkettőért, mert kiszedtük őket a folyóból. És a Papa velem volt, és neki volt egy olyan kis lapos. . . Azt hiszem, hogy azok olyan fél literes üvegek voltak. És volt ott egy kidőlt fa, és Papa. . . És ez az ember vele volt, Dornbush úr. Nálam volt az ő. . . Neki volt egy szép csónakja, és én a kedvében akartam járni, mert használni akartam a csónakját. Annak volt egy jó evezőlapátja, az enyémnek pedig egyáltalán nem volt evezője. Nekünk csupán régi deszkáink voltak az evezéshez. És ha ő engedne használni azt a csónakot. . . Tehát, ő hegesztett és ő készítette a lepárlókat a Papának. Tehát ő. . . Ők felültek, keresztül tették egyik lábukat a fa törzsén, és Papa benyúlt a hátsó zsebébe és kihúzott egy kis lapos üveg whiskey-t, átnyújtotta neki és ő ivott egy kortyot, majd visszanyújtotta Papának és ő is ivott egy kortyot, és letette azt egy kis hajtásra a fa oldalánál, amely kiállt. És Dornbush úr felkapta, és mondta, “Itt van Billy.”

Én azt mondtam, “Köszönöm, én nem iszom.”

Ő azt mondta, “Egy Branham és nem iszik?” Majdnem mindegyikük csizmával a lábán halt meg. És ő azt mondta, “Egy Branham és nem iszik?”

Mondtam, “Nem, uram.”

“Nem,” mondta Papa, “Felneveltem egy pipogyát.”

Az én papám pipogyának hív engem! Azt mondtam, “Adja ide az üveget!” És kihúztam belőle a dugót azzal az elhatározással, hogy megiszom, és amikor elkezdtem felemelni, “Huuuussss!” Visszaadtam az üveget és elfutottam a mezőn keresztül olyan gyorsan, amennyire csak tudtam, sírva. Valami nem engedte azt meg nekem. Látjátok? Én nem mondhattam, hogy én bármi jó is voltam (az volt az elhatározásom, hogy megteszem), de az Isten volt, kegyelem, a bámulatos kegyelem, amely visszatartott engem azoktól a dolgoktól. Én magam meg akartam azokat tenni, de Ő egyszerűen nem engedte azt meg nekem.

Később találtam egy lányt, amikor úgy huszonkét éves voltam, ő kedves volt. Ő egy olyan lány volt, aki gyülekezetbe járt, Német Lutheránusokhoz. Az ő neve Brumbach volt, B-r-u-m-b-a-c-h, ez a Brumbaugh névből származik. És ő egy kedves lány volt. Nem dohányzott és nem ivott, vagy—vagy nem járt táncolni vagy bármi, egy kedves lány volt. Jártam vele egy kis ideig, és én... Akkor körülbelül huszonkettő voltam, elegendő pénzt kerestem hogy vegyek magamnak egy öreg Fordot, és én... együtt mentünk ki találkákra. És így abban az időben, ott a közelben nem volt Lutheránus gyülekezet, ők elköltöztek a Howard Parkból oda fel.

És így ők voltak... egy lelkész, az aki engem felszentelt a Misszionárius Baptista gyülekezetbe, Roy Davis Doctor. Upshaw Testvérnő, ugyanaz, aki Upshaw Testvért átküldte hozzám, vagyis beszélt rólam neki, Roy Davis Doctor. És így ő prédikált, az övé volt az Első Baptista gyülekezet, vagy a —a... azt hiszem, hogy nem az Első Baptista gyülekezet volt, hanem az a Misszion... az úgynevezett Misszionárius Baptista gyülekezet Jeffersonvilleben. És ő azon a helyen prédikált abban az időben, és mi esténként elmentünk gyülekezetbe, így...és visszajöttünk. És én soha nem csatlakoztam a gyülekezethez, hanem egyszerűen szerettem vele elmenni. Mert a fő gondolatom “vele menni” volt, nekem egyszerűen be kell azt vallanom.

Így aztán vele jártam, és egy napon én...Ő egy jó családból származott. És én elkezdtem gondolkodni, “Tudod, tudod, nekem nem szabadna lekötönni a lány idejét. Ez nem—ez nem helyes, mert ő egy szép lány, és én szegény vagyok és—és én...” Apám egészségileg lerokkant, és én—én... Nekem semmi lehetőségem nem volt, hogy megélhetést biztosítsak egy ilyen lánynak, aki szokva volt szép otthonhoz és szőnyegekkel a padlón.

Emlékszem az első szőnyegre amit valaha láttam, én nem tudtam, hogy mi az. Körbe, mellette mentem. Azt gondoltam, hogy az a legszebb dolog amit valaha is láttam életemben. “Hogyan tehetek egy ilyen dolgot a padlóra?” Az volt az első szőnyeg amit én valaha láttam. Az—az egyike volt...Azt

hiszem hogy azt “gyékényfonatú” szőnyegnek hívták. Lehet hogy tévedek. Valami “fonott” féle, vagy valami együtt rojtozva, és a padlón feküdt. Szép zöld és vörös, és nagy rózsá bedolgozva a közepén, tudjátok. Az egy szép dolog volt.

És így emlékszem én—én elhatároztam hogy vagy megkérem hogy jöjjön hozzám, vagy el kell mennem és hagyni hogy egy jó ember vegye őt el feleségül, valaki aki jó lesz hozzá, biztosít neki egy megélhetést es kedves őhozzá. Én kedves tudtam volna lenni hozzá, de én—én—én csak húsz centet kerestem egy óra alatt. Tehát én nem túl sok megélhetést tudtam neki biztosítani. És én...Az egész családdal amelyről gondoskodnunk kellett, és Papa egészségileg lerokkant, és nekem mindannyiunkról gondoskodnom kellett, így nekem igen kemény időszakom volt.

Tehát azt gondoltam, “Hát, az egyetlen dolog számomra, amit tehetek, hogy megmondom neki, hogy én—én—(ő)—én—én egyszerűen nem fogok visszamenni, mert túl sokra tartottam őt ahhoz, hogy tönkre tegyem az életét és engedjem hogy velem bolondozzon.” És aztán azt gondoltam, “Bárcsak valaki megragadná őt és megházasodna vele, és egy szép otthont teremtené neki. És talán ha én nem kaphatom meg akkor én—én tudhatnám, hogy ő boldog.”

És így azt gondoltam, “De én—én egyszerűen— egyszerűen nem adhatom őt fel!” És én—én szörnyű helyzetben voltam. És nap mint nap erről gondolkodtam. Tehát én túlságosan szégyenlős voltam hogy feleségül kérjem őt. Minden este elhatároztam magamban, “Meg fogom őt kérni.” És, amikor én, ah, mi ez, pillangók, vagy valami amit ti a...? Nektek mindannyiutoknak ott kint testvérek valószínűleg ugyanilyen tapasztalatotok volt ebben. És egy valóban furcsa érzés, az arcom átforrósodott. Én—én nem tudtam. Nem tudtam megkérni őt.

Tehát feltételezem, hogy ti csodálkoztok hogy miként házasodtam meg egyáltalán. Tudjátok mit? Írtam neki egy levelet és megkértem őt. És így ő... Nos, az nem “kedves Kisasszony,” volt, hanem az egy kicsit több volt (tudjátok) a szerelmes oldalon mint ez. Az nem csupán egy—egy egyesség volt, hanem... Én—én a lehető legjobban írtam meg.

És egy kicsit félttem az édesanyjától. Az édesanyja,... ő valahogy durva volt. És, de az apja egy finom öreg Hollandi volt, egyszerűen egy kedves öreg alak. Ő a testvériségnek, a vasutasoknak egy szervezője volt a vasútnál, aki körülbelül ötszáz dollárt keresett egy hónapban abban az időben. És én óránként húsz centet kerestem, hogy feleségül vegyem a lányát. Ah! Tudtam, hogy az soha nem fog menni. És az edesaynja nagyon... Nos, ő egy nagyszerű hölgy. És ő—ő valahogy olyan magas társasági fajta volt, tudjátok, és olyan finomkodó, tudjátok, és neki amúgy sem sok haszna volt belőlem. Én csak

egy sima babérfa vidéki fiú voltam, és ő azt gondolta, hogy Hope-nak egy kicsit jobb osztálybeli fiúval kellene járnia és én—én—én azt hiszem, hogy igaza volt. És így... De én—én akkor nem gondoltam azt.

Tehát azt gondoltam, "Hat, most én nem tudom hogyan. Én—én nem kérdezhetem meg a papáját, és én—én az biztos, hogy nem fogom megkérdezni az anyját. És így nekem először őt kell megkérdeznem." Tehát írtam neki egy levelet. És azon a reggelen munkába menet bedobtam azt a levelesbe. A levél... Szerdán este gyülekezetbe akartunk menni, és ez hétfő reggel volt. Megpróbáltam egész vasárnap megmondani neki, hogy feleségül akarom venni, és egyszerűen nem tudtam elég bátorságot gyűjteni.

Igy aztán bedobtam azt a levelesbe. És a munkába az nap elkezdtem gondolkozni, "Mi van, ha az édesanyja találja meg azt a levelet?" Oh, Nekem! Akkor tudtam, hogy nekem végem ha—ha ő valaha is megtalálja azt, mert ő nem túl sokat törődött velem. Hát, én azt egyszerűen kiizzadtam.

És szerdán este, amikor eljöttem, óh, nekem, azt gondoltam, "Hogyan fogok oda felmenni? Ha az édesanyja megtalálta a levelet, akkor ő igen meg fog engem dolgozni, tehát remélem, hogy ő kapta azt meg." Én azt "Hope"-nak címeztem. Ez volt a neve, Hope. És így azt mondtam, "Én egyszerűen kiírom ide, hogy Hope-nak." És így... És azt gondoltam, hogy talán nem kapta meg azt.

Igy jobban tudtam mint hogy kint megálljak és hogy dudáljak neki hogy kijőjjön. Oh, nekem! És bármely fiú akinek nincs elég bátorsága ahhoz, hogy odamenjen a házhoz és kopogjon az ajtón és érdeklődjön a lány után, annak semmi köze kint lenni egyébként sem. Ez pontosan így van. Az olyan esztelen. Az olyan értéktelen.

És így leállítottam az öreg Fordomat, tudjátok, és én azt egészen kifényesítettem. És így én odamentem és kopogtam az ajtón. Irgalom, az anyja jött az ajtóhoz! Alig kaptam levegőt, ezt mondtam, "Hogy—hogy—hogy van Brumbach asszony?" Igen.

Ő azt mondta, "Hogy vagy William."

Azt gondoltam, "Ah-ha, 'William'!"

És—és ő mondta, "Befáradnál?"

Mondtam, "Köszönöm." Beléptem az ajtón. Azt mondtam, "Hope készen van már?"

És épp akkor jött Hope ugrándozva a lakáson át, csupán egy tizenhat év körüli lány. És azt mondta, "Szia, Billy!"

És én azt mondtam, "Szia, Hope." És én azt mondtam, "Készen vagy a gyülekezetre?"

Azt mondta, “Csak egy perc.”

Azt gondoltam, “Óh, nekem! Nem kapta meg. Nem kapta meg. Jó, jó, jó. Hope sem kapta meg, így minden rendben lesz, mert ő megmondta volna nekem.” Így elég jól éreztem magam.

És aztán amikor lejöttem a gyülekezethez, elkezdtem gondolkodni, “Mi van ha megkapta?” Látjátok? És nem hallottam azt amit Davis Doctor mondott. Őrá néztem, és azt gondoltam, “Ha ő talán egyszerűen eltitkolta, és valójában lefog engem hordahi, amikor kimegyek innen, mivel hogy azt kérdeztem tőle.” És nem hallottam, hogy mit mondott Davis Testvér. És—és ránéztem, és azt gondoltam, “Istenem, nem szeretném őt feladni, de... És én—én... a színvallás biztosan eljön.”

Tehát a gyülekezet után elkezdtünk együtt lefelé sétálni az utcán, mentünk hazafelé, és—és így mi odasétáltunk az öreg Fordhoz. És így a hold egész végig fényesen ragyogott, tudjátok, én odanéztem és ő szép volt. Fiúk, én ránéztem és azt gondoltam, “Istenem, hogy mennyire szeretném őt megkapni, de azt hiszem hogy nem fogom.”

És így én egy kicsit tovább mentem, tudjátok, és újra ránéztem. Azt mondtam, “Hogy—hogyan érzed magad ma este?”

Ő mondta, “Óh, én jól vagyok.”

És megállítottuk lent az öreg Fordot és kezdtünk kiszállni, tudjátok, oldalt, körbe mentünk a sarkon és odaértünk a házához. És felsétáltam vele az ajtóhoz. Azt gondoltam, “Tudod, ő valószínűleg soha nem kapta meg a levelet, tehát én egyszerűen elfelejthetem azt. Megiscsak lesz még egy hét kegyelmi időm.” Tehát kezdtem magam elég jól érezni.

Ő ezt mondta, “Billy?”

Mondtam, “Igen.”

Ő mondta, “Megkaptam a leveledet.” Óh, nekem!

Mondtam, “Megkaptad?”

Azt mondta, “A-ha.” Hát ő csak tovább sétált, nem mondott mást.

Azt gondoltam, “Asszony, mondj valamit nekem. Zavarj el, vagy mondd meg hogy mit gondolsz róla.” És azt mondtam, “El—elolvastad azt?”

Azt mondta, “A-ha.”

Istenem, ti tudjátok, hogy egy asszony mennyire feszültségben tud tartani. Óh, én—én nem éppen így gondoltam, tudjátok. Látjátok? De mégis, tudjátok, én—én azt gondoltam, “Miért nem mondasz valamit?” Látjátok, és továbbmentem. Mondtam, “Elolvastad az egészet?”

És ő . . . [Üres hely a szalagon—Szerk.] “Aha.”

Tehát mi majdnem az ajtónál voltunk, és én azt gondoltam, “Fiu, ne vigyél engem a verendára, mert lehet hogy nem tukok elszaladni előllük, tehát mondd meg most.” És így tovább vártam.

És ő azt mondta, “Billy, én szeretném azt megtenni.” Azt mondta, “Szeretlek téged.” Isten áldja meg most a lelkét, ő most a Dicsőségben van. Azt mondta, “Szeretlek téged.” Mondta, “Gondolom, hogy meg kellene mondani a szüleinknek, a szüleinknek ezt. Nem így gondolod?”

És azt mondtam, “Édes, figyelj, kezdjük ezt el fele-fele arányban.” Mondtam, “Én meg fogom mondani a papádnak, ha te megmondod a mamádnak.” A legrosszabb részt őrá hagytam kezdjük azon.

Ő azt mondta, “Rendben, ha te először elmondod a Papának.”

Azt mondtam, “Rendben van, meg fogom neki mondani vasárnap este.”

És így elérkezett a vasárnap este, én hazakísértem őt a gyülekezetből és én . . . Ő szemmel tartott engem. És én odanéztam és kilenc harminc volt, ideje volt hogy elinduljak. Tehát Charlie ott ült az asztalnál, gépelt. És Brumbach asszony odaát a sarokban ült, valamilyen horgolást készített tudjátok, vagyis azokat a kis karikákat amiket rátesznek dolgokra, tudjátok. Én nem tudom hogyan hívjátok azt. És így ő valami olyasmit csinált. És Hope állandóan rám nézett, és szemöldökét ráncolya nézett engem, tudjátok, intve az apja irányába. És én . . . Óh, nekem! Azt gondoltam, “Mi van ha ő azt mondja, ‘Nem?’” Tehát elindultam ki az ajtó felé, ezt mondva, “Hát, azt hiszem jobb ha megyek.”

Az ajtó felé mentem, és—és ő elindult velem az ajtóhoz. Ő mindig odajött velem az ajtóhoz és “Jó éjszakát” kívánt nekem. Tehat elindultam az ajtóhoz, és ő azt mondta, “Nem akard neki megmondani?”

És azt mondtam, “Aha!” Mondtam, “Biztos hogy megpróbálok, de én—én—én nem tudom hogyan fogom megtenni.”

És ő azt mondta, “Én egyszerűen visszamegyek és te hívd ki őt.” Tehát ő visszament és engem otthagytott állva.

És azt mondtam, “Charlie.”

Megfordult és azt mondta, “Igen, Bill?”

Mondtam, “Beszélhetnék veled egy percet?”

Mondta, “Persze.” Elfordult az asztalától. Brumbach asszony ránézett, átnézett Hope-ra, majd rámnézett.

És azt mondtam, “Kijönnél a verandára?”

És ő azt mondta, “Igen, kijövök.” Tehát ő kijött a verandára.

Mondtam, “Az biztos hogy szép este van igaz?”

És ő azt mondta, “Igen az.”

Mondtam, “Biztos hogy meleg volt.”

“Az biztos,” ő rám nézett.

Mondtam, “Olyan keményen dolgoztam.” mondtam, “tudod, még a kezeimen is bőrkeményedés lett.”

Azt mondta, “A tiéd lehet Bill.” Óh, nekem! “A tiéd lehet.”

Gondoltam, “Óh, ez jobb.” Mondtam, “Valóban úgy gondolod, Charlie?” Mondta...Mondtam, “Charlie, nézd én tudom hogy ő a te lányod, és neked van pénzed.”

És ő átnyúlt és megfogta a kezemet. Azt mondta, “Bill, figyelj ide, a pénz az nem minden az ember életében.” Azt mondta...

Mondtam, “Charlie, én—én csak húsz centet keresek egy óra alatt, de szeretem őt és ő szeret engem. És megígérem neked Charlie, hogy addig fogok dolgozni amíg ezek...a bőrkeményedések lekopnak a kezeimről hogy megélhetést biztosítsak neki. Olyan hűséges leszek hozzá, amennyire csak tudok.”

Azt mondta, “Ezt elhiszem Bill.” Mondta, “Figyelj Bill, azt akarom mondani neked.” Mondta, “Tudod, a boldogság, nem csupán pénz szükséges a boldogsághoz.” Mondta, “Csak legyél jó hozzá. És tudom hogy az leszel.”

Mondtam, “Köszönöm, Charlie. Biztos hogy azt fogom tenni.”

Azután ő volt a soros hogy megmondja a Mamának. Nem tudom hogyan sikerült neki, de mi összeházasodtunk.

Tehát, amikor megházasodtunk, nem volt semmink, semmi a háztartáshoz. Azt hiszem két vagy három dollárunk volt. Tehát béreltünk egy házat, amely négy dollárba került nekünk havonta. Az egy kis, öreg kétszobás hely volt. És valaki adott nekünk egy régi összecsukhatós ágyat. Kíváncsi vagyok, hogy valaki látott-e már egy régi összecsukhatós ágyat? És azt nekünk adták. És én lementem a Sears és Roebucks-hoz és vettem egy kis asztalt négy székkal, és az—az nem volt lefestve, tudjátok, és akkor az volt nekünk. És így azután átmentem Weber úrhoz egy használt árú kereskedőhöz, és vettem egy főzőkályhát. Hetvenöt centet fizettem érte, és egy dollár valamennyit a hozzá való rostélyért. Megalapítottuk a háztartást. Emlékszem, hogy lóherét festettem a székekre, amikor azokat festettem. És, óh, mi annak ellenére boldogok

voltunk. Mi voltunk egymásnak, tehát ez volt minden amire szükségünk volt. És Isten az ő irgalma és jósága által, mi a legboldogabb kis pár voltunk ami csak lehetett a földön.

Én úgy találtam, hogy a boldogság nem abból áll hogy mennyi van neked a világ javaiból, hanem mennyire vagy megelégedve azzal a résszel amely neked kijutott.

És egy idő után, Isten lejött és megáldotta a mi kis otthonunkat, lett egy kis fiunk. Az ő neve Billy Paul volt, aki épp itt van most a szolgálaton. És egy kicsit később azután, körülbelül tizenegy hónap múlva, Ő újra megáldott bennünket egy Sharon Rose nevezetű kislánnyal, amely nevet a "Sharon Rózsája"-ból vettük.

És emlékszem egy napra, amikor megtakarítottam a pénzemet és akartam egy kis szabadságot, felmenni egy helyre, a Paw Paw tóhoz halászni. És a visszafelé vezető utamon . . .

És azalatt az idő alatt . . . Kihagyom a megtérésemet. Én megtértem. És fel lettem szentelve Roy Davis által a Misszionárius Baptista gyülekezetben, és egy lelkész lettem, és van a tabernacle, ahol én most Jeffersonville-ben prédikálok. És én pásztoroltam azt a kis gyülekezetet. És én . . .

Semmi pénzem nem volt, tizenhét évig pásztoroltam a gyülekezetet és soha egy fillért nem kaptam. Én nem hittem a vevés . . . Ott még adakozó tárgy sem volt. És ami tizedem volt a munkámból, és így tovább, volt ott egy kis doboz az épület hátuljában, rajta egy kis jellel, "Amennyiben megcselekedtél egygel, emez én legkisebb atyámfiái közül, Én velem cselekedtél meg." És ez az, ahogy a gyülekezet épülete kilett fizetve. Tíz éves kölcsönt kellett fizetnünk és az kevesebb mint két év alatt ki lett fizetve. És én soha semmilyen adakozást nem vettem.

És aztán volt nekem, óh, egy pár dollárom amit én a szabadságom számára takarítottam meg. A feleségem is dolgozott a Finom Ing Üzemben. Egy aranyos kedves lány. És az ő sírja valószínűleg be van havazva ma, de ő még mindig a szívemben van. És emlékszem arra, amikor ő olyan keményen dolgozott hogy segítsen nekem elegendő pénzt megtakarítani, hogy felmehessek ahhoz a tóhoz halászni.

És amikor visszafelé jöttem a tótól, látni kezdtem, Mishawaka-ba és dél-Bende Indiana-ba érkeztem, és autókat kezdtem megfigyelni, amelyeknek a hátulján a "Csak Jézus" felirat volt. És azt gondoltam, "Ez furcsán hangzik, 'Csak Jézus.'" És kezdtem figyelni azokat a feliratokat. És mindenhol ott volt kerékpároktól kezdve Fordokon, Cadillacon, és minden másnon "Csak Jézus." És néhányat követtem lefelé és ők egy nagy gyülekezethez mentek. És kiderítettem hogy ők Pünkösdiel voltak.

Hallottam a Pünkösdiekről, de ők egy “szent-fetregők csoportja voltak, akik a padlón feküdtek és habzott a szájuk,” és minden amit nekem arról mondtak. Így én nem akartam, hogy közöm legyen őhözájuk.

Tehát hallottam, hogy ők ott úgy viselkednek, és azt gondoltam, “Azt hiszem, csak bemegeyek.” Tehát megállítottam az öreg Fordomat és bementem, és mindazok az énekek amelyeket valaha az életetekben hallottatok! És megtudtam, hogy ott két nagy gyülekezet volt, az egyiket a P.A. of J.C.-nek hívták, a másikat P.A. of W.-nek, sokan közületek emlékeztek azokra a régi szerve-... Azt hiszem, hogy ők egyesültek, és most őket az Egyesült Pünkösdi gyülekezetnek hívják. Hát, én meghallgattam néhányat a tanítóik közül. És ők ott álltak, óh, ők Jézusról tanítottak, és hogy Ő milyen nagy volt, és hogy minden milyen nagy volt, és egy “Szent Szellem keresztségéről.” Azt gondoltam, “Miről beszélnek ők?”

És egy idő után valaki felugrott és elkezdett nyelveken szólni. Hát, én soha ilyet még életemben nem hallottam. És ájtott ottan egy asszony olyan gyorsan futva amennyire csak tudott. Azután mindannyian felálltak és elkezdtek szaladni. És azt gondoltam, “Hát, testvér, az biztos hogy ezeknek nincs templomi modoruk!” Kiabáltak és ujjondtak és furcsán viselkedtek, azt gondoltam, “Micsoda egy csoport ez!” De, tudjátok, minél tovább ültem ott, annál jobban tetszett nekem valami abban. Volt ott valami, ami igazán jónak tűnt. És elkezdtem figyelni őket. És az folytatódott. Azt gondoltam, “Én még eltűrom őket egy ideig, mert én... közlök vagyok az ajtóhoz. Ha bármi hirtelen kezdődik, én kirohanok az ajtón. Tudom hol parkíroz az autóm, csupán a sarok mögött.”

És elkezdtem hallgatni néhány prédikátort, ők tudósok és tanultak voltak. Hát, gondoltam, “Ez ragyogó.”

Tehát elérkezett a vacsoraidő és azt mondták, “Mindenkori jöjjön vacsorázni.”

De én azt gondoltam, “Várj egy percet. Nekem egy dollár és hetvenöt centem van, hogy hazamenjek és én...” Mindössze ennyi volt nekem benzinpénzre. Épp ennyire volt szükség, hogy engem hazajuttasson. És ott volt nekem az öreg Fordom, az egy egész jó öreg Ford volt. Nem roncs volt, az éppen olyan volt mint ez itt kint, csupán elhasználódott. És az... Én valóban hittem, hogy az a Ford óránként harminc mérföldes sebeséggel tud menni, de persze az tizenöt volt *erre* és tizenöt *arra*. Látjátok, összeadva harmincat kaptok. És így az... Azt gondoltam, “Hát, ma este azt hiszem ki fogok menni és azután...” Ottmaradtam az esti összejövettel.

És, óh, ő azt mondta, “Az összes prédikátor felekezettől függetlenül jöjjön az emelvényre.” Hát, körülbelül kétszázan voltunk ott fent, felmentem. És így ő azt mondta, “Nos, nincs

időnk arra, hogy mindannyian prédikáljatok.” Mondta, “Csak haladjatok el és mondjátok meg, hogy kik vagytok és honnan jöttetek.”

Hát rám került a sor, mondtam, “William Branham, Baptista. Jeffersonville, Indiana.” Továbbmentem.

Hallottam mindannyiukat, amint megnevezték magukat, “Pünkösdi, Pünkösdi, Pünkösdi, P.A. of W., P.A.J.C., P.A.W., P...”

Én továbbmentem. Azt gondoltam, “Hát, azt hiszem hogy én vagyok a rút kiskacsa.” Tehát leültem, vártam.

És azon a napon, nekik ragyogó, fiatal prédikátoraik lehettek ott kint, és ők erőteljesen prédikáltak. És azután azt mondták, “Az aki ma este fogja hozni az üzenetet...” Azt hiszem, hogy ők őt “Vénnek” hívták. Az ő lelkéseiket, “Tisztelendő” helyet az “Vén” volt. És kihoztak oda egy idős színesbőrű embert, és neki az a divatjamúlt prédikátori kabátja volt. Nem hiszem hogy láttatok már olyat. Hosszú fecskefarka volt hátul tudjátok, egy selyem gallérral, és neki egyszerűen csak egy kis fehér hajszegély volt körbe a fején. Szegény öreg ember, ő *így* kísértelt, tudjátok. És ott állt és körbefordult. És ahol az összes prédikátor Jézusról prédikált és a nagy...hogy Ő milyen nagy volt, és így tovább, az öreg ember Jóbból vette az ő témáját. “Hol voltál, amikor a földnek alapot vettem, vagy amikor együtt énekeltek a hajnalcsillagok és az Isten Fiai örömmel kiáltottak?”

És a szegény öreg társ, gondoltam, “Miért nem tettek valakit a fiatalok közül fel prédikálni?” Nagy...a hely zsúfolásig telve volt. És azt gondoltam, “Miért nem tették azt?”

Tehát aztán ez az idő társ, ahelyett hogy arról prédikált volna, hogy mi történik itt a földön, ő elkezdett prédikálni arról, hogy mi történik a Mennyben állandóan. Hát, ő vette Őt a kezdetben, az idő kezdetében, és áthozta Őt a Második Eljövételbe le a vízszintes szivárványon. Hát, én soha nem hallottam olyan prédikációt az életemben! Körülbelül abban az időben a Szellem megragadta őt, felugrott körülbelül *ilyen* magasra és összecsapta a bokáit, hátrafesztette a vállait és lement lábujjhegyen az emelvényről, mondva, “Nincs elég helyetek itt fent számomra, hogy prédikáljak.” És neki több helye volt mint nekem itt.

Azt gondoltam, “Ha Ez ilyen cselekvésre késztet egy öreg embert, akkor mit tenne, az ha enrám jönne?” Én—én azt gondoltam, “Talán nekem is kell valamennyi Abból.” Hát, mikor ő kiment oda, én sajnálatot éreztem az öreg ember iránt. De amikor elment, akkor magamért éreztem sajnálatot. És néztem rá lemenni onnan.

Aznap este kimentem és azt gondoltam, “Nos, a következő reggel nem fogom tudatni senkivel hogy hol és ki vagyok.” Tehát elmentem, és aznap este kivásaltam a nadrágomat. Szükség volt a...Kimentem a kukoricaföldre aludni, és lementem és vettem magamnak néhány száraz zsemlét. Ti... Vettem egy egész csomót belőlük öt centért. Volt ott lent egy tűzcsap, vettem magamhoz vizet. Tehát tudtam, hogy az ki fog tartani nekem egy kis ideig, így vettem magamhoz vizet és ittam abból és elmentem és megettem a zsemléket. És visszamentem és újra vizet ittam. Kimentem a kukoricamezőre, kivettem a két ülést és leterítettem oda a kis csíkos nadrágomat, és préseltem azt az ülésen.

És aznap este majdnem egész éjszaka imádkoztam. Azt mondtam, “Uram, mi ez amibe én belekeveredtem? Még soha életemben nem láttam ilyen vallásos embereket.” És azt mondtam, “Segíts, hogy megtudjam hogy mindez mi.”

És a következő reggel lementem oda. Meghívtak bennünket reggelire. Persze én nem akartam elmenni velük enni, mert nem volt semmim amit az adakozásba tettem volna. És én egyszerűen visszamentem. És a következő reggel, amikor bementem, hát (ettem néhányat a zsemléimből), és leültem. És ők odajöttek a mikrofonhoz. És én soha előtte nem láttam mikrofont, és meg voltam ijedve attól a dologtól. Így ők... És volt annak egy kis zsinórja amely fel volt akasztva itt és az lefelé lógott. Egy olyan lógó mikrofon féle. És ő azt mondta, “Az elmúlt este volt itt egy fiatal prédikátor az emelvényen, egy Baptista.”

Azt gondoltam, “A-ha, óh, én most túlórázáshoz vagyok öltözve.”

És ő azt mondta, “Ő volt a legfiatalabb prédikátor az emelvényen. Az ő neve Branham volt. Tudja valaki az ő hollétét? Mondjátok neki, hogy jöjjön ide, szeretnénk ha ő hozná a reggeli üzenetet.”

Oh, nekem! Volt rajtam egy rövidujjú póló, és csíkos nadrág, tudjátok. És mi Baptisták hisszük, hogy rajtad egy öltönynek kell lenni ahhoz, hogy a szószékre menj tudjátok. Tehát... És én—én nagyon csendben ültem. És azalatt az idő alatt... Nekik az fent északon volt akkor, mert (az ő nemzetközi összejövetelük) a színesbőrű emberek nem jöhettek volna ha délen lett volna. Ott voltak nekik a színesbőrűek és én egy déli voltam, még keményített gallérom volt, látjátok, és azt gondoltam, hogy egy kicsit jobb vagyok mint valaki más. És azon a reggelen történetesen ott ült épp mellettem egy—egy színesbőrű ember. Tehát ott ültem és ránéztem. Azt gondoltam, “Hát, ő egy testvér.”

És ő azt mondta, “Tud valaki William Branham hollétéről?” Én *így* lebújtam a székre. Így ő azt mondta,

másodszor bejelentette, mondta, “Tudja valaki odakint” (behúzta azt a kis mikrofont) “William Branham hollétét? Mondjátok meg neki hogy szeretnénk őt az emelvényen a reggeli üzenetre. Ő egy Baptista prédikátor dél-Indianából.”

Csak ültem igen csendesen és lebújtam, tudjátok. Senki nem ismert engem úgyse. A színesbőrű fiú rámnézett, ezt mondta, “Te tudod hogy hol van?”

Gondoltam, Nekem—nekem vagy hazudnom kell vagy valamit tenni. Tehát azt mondtam, “Várj csak.”

Azt mondta, “Igen, uram?”

Mondtam, “Akarok neked mondani valamit.” Mondtam, “Én—én vagyok az.”

Mondta, “Hát, menj fel oda.”

És azt mondtam, “Nem, nem tudok. Látod,” mondtam, “rajtam ez a csíkos nadrág van és ez a kis rövidujjú póló.” Mondtam, “Nem tudnék oda felmenni.”

Mondta, “Ezeket az embereket nem érdekli hogyan vagy öltözve. Menj fel oda.”

Mondtam, “Nem, nem.” Mondtam, “Maradj csendben, most ne mondj senkinek semmit.”

És ők visszamentek a mikrofonhoz egy perc múlva, azt mondták, “Tud valaki William Branham holletéről?”

Ő mondta, “Itt van! Itt van! Itt van!” Oh, nekem! Felálltam ott a kis rövidujjú pólóban, tudjátok. És itt én . . .

Ő azt mondta, “Jöjjön fel Branham úr, szeretnénk ha hozná az üzenetet.” Oh, nekem, mindazok előtt a prédikátorok előtt, ah, mind azok az emberek! És én felsurrantam, tudjátok. Az arcom vörös volt, és a füleim égtek. És felsurrantam, csíkos nadrág, és rövid ujjú póló, prédikátor, Baptista prédikátor odajön a mikrofonhoz, még soha előtte nem láttam olyant, tudjátok.

És ott álltam, mondtam, “Nos, én—én—én nem tudok erről.” Tapogatóztam, igazán ideges voltam, tudjátok. És—és idejuttottam a Lukács 16 körül, és azt gondoltam, “Hát, most . . .” És én—én az én témám volt, “*És ő felemelte szemeit a pokolban, és sírt.*” És nekem volt. . . Tehát én—én elkezdtem prédikálni, tudjátok, és ahogy prédikáltam, egy kicsit jobban éreztem magam. És azt mondtam, “A gazdag ember a pokolban volt, és sírt.” Az a kis három szó, ahogy nekem sok olyan prédikációm van, “Hiszed te ezt,” és “Szólj A Kősziklának,” ti hallottatok engem prédikálni azokat. És nekem volt, “És azután ő sírt.” És azt mondtam, “Nincsenek ott gyerekek, a pokolban, biztosan nincsenek. Aztán ő sírt.” Mondtam, “Nincsenek ott virágok. Azután ő sírt. Ott nincs Isten. Aztán ő sírt. Ott nincs Krisztus. Aztán ő sírt.” Azután én sírtam.

Valami megragadott engem. Nekem! Óh, nekem! Azután nem tudom, hogy mi történt. Amikor valahogy magamhoz tértem, ott álltam kint. Az emberek sikítottak és kiabáltak és sirtak és én, nekünk rendkívüli időnk volt.

Amikor kimentem, odajött hozzám egy ember, fején egy nagy texasi kalappal, nagy csizmában, odajött, azt mondta, “En ez-és-ez a Vén vagyok.” Prédikátor, cowboy csizmában, cowboy ruházatban.

Azt gondoltam, “Hát, akkor az én csíkos nadrágom nem is olyan rossz.”

Azt mondta, “Szeretném, ha lejönnél Texasba és tartanál nekem egy ébredést.”

“A-ha, hadd írjam ezt le, uram.” És én így leírtam azt.

Odajött egy ember azzal a kicsi valamilyen golf nadrágba öltözve, ahogy ők golfozni szoktak, tudjátok, nekik olyan kis buggyos nadrágjaik voltak. Azt mondta, “En ez-és-ez a Vén vagyok Miami-ból. Szeretném ha...”

Azt gondoltam, “Istenem, az öltözék talán nem is számít olyan sokat.” Ránéztem és azt gondoltam, “Rendben van.”

Tehát megragadtam azokat a dolgokat és hazamentem. A feleségem elémentem és azt mondta, “Mitől tűnsz olyan boldognak Billy?”

Mondtam, “Óh, megtaláltam a termés színe-javát. Istenem, ez a legjobb, amit valaha láttál. Azok az emberek nem szégyenlik a vallásukat.” És, óh, elmondtam neki mindent arról. És azt mondtam, “És figyelj ide édes, egy egész sor meghívás. Azok az emberek!”

Ő mondta, “Ők nem szent hempergők, igaz?”

Mondtam, “Én nem tudom hogy ők milyen hempergők, de van nekik valami, amire szükségem van.” Látjátok? Mondtam, “Ez—ez egy dolog amiben biztos vagyok.” Mondtam, “Láttam egy öreg embert, kilencven éves volt, és újra fiatal lett.” Mondtam, “Még soha életemben nem hallottam olyan prédikációt. Hát, és soha nem láttam Baptistát úgy prédikálni.” Mondtam, “Addig prédikálnak, amíg elfogy a levegőjük, és térdeik egyszerűen lehajlanak a padlóra, vissza felállnak és levegő után kapkodnak. Hallhatod őket két tömbbel odébb, és meg mindig prédikálnak.” És mondtam, “Én—én soha életemben nem hallottam ilyet.” És azt mondtam, “Ők egy ismeretlen nyelven beszélnek, és egy másik elmondja, hogy miről beszélnek. Soha életemben nem hallottam olyat!” Mondtam, “Eljönnél velem?”

Mondta, “Édes amikor én feleségül mentem hozzád mondtam hogy én ragaszkodni fogok hozzád mind amíg a halál el nem választ bennünket.” Mondta, “Elmegyek.” Mondta, “Most, elmondjuk a szüleinknek.”

És azt mondtam, “Hát, te elmondod a mamádnak és én is elmondom a mamámnak.” Így mi... Elmentem és megmondtam a Mamának.

A Mama azt mondta, “Hát, biztosan Billy. Amire az Úr elhívott téged, hogy tegyed, azt tegyed.”

És így Brumbach asszony megkért engem hogy menjek oda. Odamentem. Azt mondta, “Mi ez amiről te beszélsz?”

És azt mondtam, “Óh, Brumbach asszony,” mondtam, “de ön még soha nem látott olyan embereket.”

Mondta, “Nyugodj meg! Nyugodj meg!”

Mondtam, “Igen, asszonyom.” Mondtam, “Bocsánat.”

És ő azt mondta, “Tudod te azt hogy az egy csomó szent hempergő?”

Mondtam, “Nem, asszonyom, ezt nem tudtam.” Mondtam, “Ők—ők biztosan jó emberek.”

Azt mondta, “Micsoda ötlet! Gondolod hogy el fogod rángatni a lányomat ilyen dolgok közé!” Mondta, “Nevetséges! Ez semmi más mint szemét, amit a többi gyülekezetek kidobtak.” Mondta, “Valóban! Te nem fogod az én lányomat ilyen módon kivinni.”

Azt mondtam, “De tudja Brumbach asszony, a szívem mélyén érzem, hogy az Úr azt akarja hogy azokkal az emberekkel menjek.”

Azt mondta, “Menj vissza a gyülekezetedhez addig, amíg ők megengedhetnek számodra egy paplakot, és cselekedj úgy mint egy olyan ember akinek van értelme.” Mondta, “Nem fogod kivinni a lányomat oda.”

Azt mondtam, “Igen, asszonyom.” Megfordultam és kimentem.

És Hope elkezdett sírni. Kijött és azt mondta, “Billy, nem számít hogy a Mama mit mond, én veled fogok maradni.” Legyen áldva az ő szíve!”

És azt mondtam, “Óh, rendben van édes.”

És egyszerűen annyiban hagytam. Ő nem akarta elengedni a lányát olyan emberekkel, mert “Az nem más mint szemét volt.” És így én egyszerűen valahogy annyiban hagytam. Ez volt a legsúlyosabb hiba amit életemben elkövettem, az egyik legsúlyosabb.

Egy kicsivel később, pár évvel azután jöttek a gyerekek. És egy napon mi... Akkor jött az árvíz, 1937-ben. Akkor jött az árvíz. És a mi... Abban az időben őrvjárásom voltam és mindent elkövettem azért, hogy kimentsem az embereket az aradatból, házak omlottak össze. És a saját feleségem megbetegedett és nagyon, nagyon beteg volt tüdőgyulladásban. És kivitték

őt...Az állandó kórház annyira tele volt, hogy nem tudtuk betenni oda, ezért kivittük a—a kormányzatiba, ahol volt nekik egy szobájuk. És így azután engem kihívtak vissza. És én mindig a folyón éltem, és egészen egy csónakos voltam, tehát megpróbáltam megfogni az embereket, kimenteni őket az áradatból. És azután én...egy...

Hívtak engem, és azt mondták, “Van odaát egy ház a Gesztenye utcában, amely majdnem beomlik. Van ott egy anya és egy csomó gyerek,” mondta, “ha gondolod hogy a csónakod és a motorod oda tud jutni hozzájuk.” Mondtam, “Hát, mindent megteszek amit tudok.”

És én, azok a hullámok csapkodtak. Odafent áttört a gát, és, óh, nekem, a...egyszerűen kimosta a várost. És én annyi gázt adtam amennyit csak tudtam, és végül le a fasorokon és át a helyeken. És közel jutottam oda, ahol a régi védőgát volt, a víz átömlött rajta. És hallottam valakit sikoltani, és láttam egy anyát kint állni a verandán. És ott voltak azok a nagy örvények átzúdulva. Hát, én felmentem ebben az irányban amennyire csak tudtam, és elkapott az áradat és visszamentem és odajutottam ahhoz az oldalhoz. Épp annyi időre állítottam le a csónakomat, amíg odakötöztem egy oszlophoz, az ajtó félfájához, oszlophoz, vagyis veranda oszlophoz. És berohantam és megragadtam az anyát és bevitettem őt oda és a gyerekek közül kettőt vagy hármat. És eloldoztam a csónakomat és elvittem őt...vissza. Egészen lent jöttem ki, és kivitettem őt a partra körülbelül egy és fél mérföldre a várostól, mire partra tudtam tenni. És amikor odaértem, ő elájult. És elkezdett...síkított, “A bémim! A bémim!”

Hát, én azt gondoltam, hogy ő házban maradt bébijére gondol. Óh, nekem! Újra visszaindultam, mialatt ők megpróbáltak gondoskodni róla. És végül rájöttem, hogy az...vagyis hogy ő tudni akarta hogy hol volt ott az ő bébije. Volt ott egy kicsiny gyerek, körülbelül három éves és én azt gondoltam, hogy ő egy kis szoptatós babára vagy valamire gondol.

És így én visszamentem és átjutottam oda. És amikor a csónakot rögzítettem és bementem és nem találtam semmi babát, és a veranda elszabadult és a ház összeomlott. És én nagyon gyorsan rohantam és megragadtam a—azt a darabot amelyen ott a csónakom lebegett, bementem a csónakba és meghúztam azt és elkötöttem.

És azalatt belevittem engem a főfolyó áramlatába. És akkor körülbelül éjszaka tizenegy harminc volt, és olmoseső és hó esett. És megragadtam az indítózsínór fogantyúját és megpróbáltam berántani a csónakot, és nem indult, és megpróbáltam és nem indult, és újra megpróbáltam. És

belekerültem mégjobban az áramlásba, a vízesés pedig épp alattam volt. És nagyon erősen próbáltam, és azt gondoltam, "Óh, Istenem, itt—itt van a végem! Ez az!" És nagyon erősen próbáltam. És azt mondtam, "Kérlek Uram, ne engedd hogy egy ilyen halált haljak." és rángattam és rángattam.

És visszatért hozzám, "Mi van azzal a csomó szeméttel, ahová nem akartál elmenni?" Látjátok? Aha.

Visszahelyeztem a kezem a csónakra és azt mondtam, "Istenem, légy irgalmas hozzám. Ne engedd hogy elhagyjam a feleségemet és a gyermekemet így, és őket ott kint betegen! Kérlek!" És egyszerűen tovább rángattam így, és nem indult. És hallhattam ott lent a robajlást, mert én...Csak egy pár perc, és, óh, nekem, az fog következni. És azt mondtam, "Uram, ha megbocsájtasz nekem, akkor megígérem Neked, hogy mindent meg fogok tenni." Letérdeltem ott a csónakban és az ólmoseső az arcomba csapkodott, ezt mondtam, "Mindent meg fogok tenni, amit Te akarsz hogy tegyek." És újra megrántottam, és beindult. És ráadtam az összes gázt amit csak tudtam, és végül kijutottam a partra.

És visszamentem hogy megtaláljam a teherautót, a járóri teherautót. És eszembe jutott a...Valaki közülük azt mondta, "Azt mondják, hogy a kormányzati kórház éppen el lett mosva." A feleségem és a baba ott vannak, mindkét baba.

És amilyen gyorsan csak tudtam, kimentem a kormányzati kórházhoz, és az egész területen körülbelül öt méteres vízmagasság állt. És volt ott egy őrnagy, és én megkérdeztem, "Őrnagy, mi történt a kórházzal?"

Mondta, "Nos, ne aggódjon. Van valakije ott?"

Azt mondtam, "Igen, egy—egy beteg feleség és két gyermek."

Azt mondta, "Ők mindnyájan kijutottak." Mondta, "Egy teherautón vannak és Charlestown felé tartanak."

Rohantam, beszálltam a csónakomba és...vagyis az autómba, és a csónak annak hátuljában volt, és elrohantam a...És akkor a patakok ömlöttek lefelé körülbelül négy vagy öt kilométereg szélességben. És egész éjszaka próbáltam...Valaki azt mondta, "Az autó, a teherautó le lett sodorva az útról a hídpillérről."

Nos, elszigetelve találtam magam egy kis szigeten és három napig ott ültem. Bőven volt időm elgondolkozni azon, hogy Az szemét volt-e vagy sem. Csak dobolt, "Hol van a feleségem?"

Végül amikor megtaláltam, egy pár nap múlva amikor kikerültem és átjutottam, ő messze fent volt Columbus Indianában, a Baptista Auditóriumában, ahol ők egy—egy

kórház felét készítették, betegszobák tábori ágyakkal. És odarohantam hozzá olyan gyorsan amennyire csak tudtam, próbáltam megtalálni hogy hol van, kiabálva, "Hope! Hope! Hope!" És odanéztem, és ott feküdt egy hordágyon, és a tuberkolózis beállt.

És felemelte kis csontos kezét, és azt mondta "Billy."

És odarohantam hozzá és azt mondtam, "Hope, édes."

Azt mondta, "Szörnyen nézek ki igaz?"

Mondtam, "Nem édes, jól nézel ki."

Körülbelül hat hónapig mindent megpróbáltunk ami bennünk volt, hogy megpróbáljuk megmenteni az életét, de ő lejjebb és lejjebb került.

Egy napon őrjáratban voltam és a rádióm be volt kapcsolva, és azt gondoltam, hogy hallom őket amint mondják, hívást tettek közzé a rádióban, ezt mondvá, "William Branhamnak, azonnal kéretik a kórházba, a felesége haldoklik." Visszarohantam a kórházba olyan gyorsan amennyire csak tudtam, felkapcsoltam a vörös lámpát és a szirénát és elindultam. És azután én—én megérkeztem a kórházhoz és megálltam, beszaladtam. Mentem át a—a kórházon, láttam egy kis barátomat, akivel együtt halásztunk, együtt játszottunk mint fiúk, Sam Adairnak hívták.

Sam Adair Doktor, ő volt az, akiről a látomás jött nem olyan régen, és szólt neki a klinikáról. És ő azt mondta, hogy ha valaki kételkedik a látomásban, csak hívjátok őt utánvétellel ha tudni akarjátok hogy az helyes vagy nem.

És így azután ő kijött, és kalapja a kezében volt. Rámnézett és egyszerűen sírni kezdett. És én odarohantam hozzá, átöleltem őt karjaimmal. Ő is átölelt engem, ezt mondvá, "Billy, ő elmegy." Mondta, "Sajnálom. Mindent megtettem amit tudtam, vannak specialistáim és minden."

Mondtam, "Sam, ő biztosan nem megy el!"

Mondta, "De igen, ő elmegy."

És azt mondta, "Ne menj oda be, Bill."

És mondtam, "Be kell hogy menjek, Sam."

És ő mondta, "Ne tedd azt. Ne tedd, kérlek ne."

Mondtam, "Hagyj engem bemenni."

Mondta, "Én veled megyek."

Én mondtam, "Nem, te maradj itt kint. Én kívánok vele maradni az ő utolsó perceiben."

Mondta, "Ő eszméletlen."

Én beléptem a szobába. És az ápolónő ott ült, és sírt mert ő és Hope iskolatársak voltak. És így odanéztem és ő elkezdett sírni, felemelte a kezét. És kezdett átmenni.

És odanéztem és megráztam őt, íme itt volt, 54 kilóról lement körülbelül 27. És én—én ráztam őt. És ha százéves koromig élek, akkor sem fogom elfelejteni hogy mi történt. Ő megfordult, és azok a nagy szép szemek rám néztek. Mosolygott. Azt mondta, “Miért hívtál vissza Billy?”

Mondtam, “Édes, épp most kaptam meg a . . . fizetést.”

Dolgoznom kellett. Mély adóságban voltunk és több száz dolláros orvosi számla, és semmink nem volt hogy kifizessük. És nekem egyszerűen dolgoznom kellett. És naponta kétszer vagy háromszor meglátogattam őt, és minden este, és akkor amikor abban az állapotban volt.

Mondtam, “Mit értettél azalatt, hogy ‘visszahívtalak?’”

Azt mondta, “Bill, te prédikáltál Arról, beszéltél Arról, de nem is tudod elképzelni hogy milyen Az.”

Mondtam, “Miről beszélsz?”

Azt mondta, “A Mennyről.” Mondta, “Figyelj,” mondta, “Haza lettem kísérve néhány embertől, férfiak vagy asszonyok vagy valami, akik fehérbe voltak öltözve.” És azt mondta, “Nyugalomban és békességben voltam.” Mondta, “Szép nagy madarak szálltak fáról fara.” Mondta, “Ne gondold hogy magamon kívül vagyok.” Mondta, “Billy, elmondom neked a hibánkat.” Mondta, “Ülj le.” Nem ültem le; letérdeltem, megfogtam a kezét. Azt mondta, “Tudod hogy hol hibáztunk?”

És én mondtam, “Igen, szivecském tudom.”

Mondta, “Soha nem lett volna szabad a Mamára hallgatnunk. Azok az emberek rendben voltak.”

És azt mondtam, “Tudom.”

Mondta, “Ígérd meg nekem azt, hogy el fogsz menni azokhoz az emberekhez,” mondta, “mert ők igazak.” És azt mondta, “Úgy neveld fel a gyermekeimet.” És én . . . Ő mondta, “Akarok neked valamit mondani.” Mondta, “Én meghalok, de” mondta, “ez . . . én nem—nem félek az elmeneteltől.” Mondta, “Ez—ez gyönyörű.” Mondta, “Az egyetlen dolog az, hogy nem szívesen hagylak el Bill. És tudom, hogy neked fel kell nevelni ezt a két kis gyermeket.” Azt mondta, “Ígérd meg nekem, hogy—hogy nem maradsz egyedül, és nem engeded hogy a gyermekek ide oda hányódjanak.” Az egy érzékeny volt egy huszonegy éves anyának.”

És azt mondtam, “Ezt nem tudom megígérni Hope.”

Mondta, “Kérlek ígérd meg nekem.” Mondta, “Egy dolgot akarok neked mondani.” Mondta, “Emlékszel arra a puskára?”

Én egyszerűen rajongok a puskáért. És ő azt mondta, “Azon a napon te meg akartad venni azt a puskát és nem volt elég pénzed hogy letedd a fizetséget.”

Mondtam, “Igen.”

Mondta, “Én megtakarítottam a pénzemem, ötcenteseimet, megpróbálni hogy letegyem neked a fizetséget a puskáért.” Mondta, “Most, amikor ennek vége lesz és hazamész, nézz fel a kétszeres. . . vagy az összecukhatós ágyon, a tetejen lévő újság alatt, és ott megtalálod a pénzt.” Mondta, “Igérd meg nekem, hogy megveszed azt a puskát.”

Nem tudjátok, hogy mit éreztem, amikor megláttam az egy dollár hetvenöt centet (ötcentesekben) ott feküdni. A puskát megvettem.

És ő azt mondta, “Emlékszel arra az időre, amikor be mentél a belvárosba, hogy vegyél nekem egy harisnyát, és mi Fort Wayne-ba akartunk menni?”

Mondtam, “Igen.”

Halászásból jöttem haza, és ő azt mondta. . . Nekünk Fort Wayne-ba kellett mennünk, aznap este prédikálnom kellett. És ő azt mondta, “Tudod, én mondtam neked, hogy ‘Két különböző fajta van.’” Az egyiket “chiffon”-nak hívják. És mi a másik, rayon? Így van ez? Rayon és chiffon. Nos, akármelyik, a chiffon volt a legjobb. Így van ez? És ő azt mondta, “Most vegyél nekem egy chiffont, a legjobb típust.” Ismeritek azt a dolgot, amelyen ott van az a kicsi dolog a harisnya hátulján a tetején? És én semmit nem tudtam az asszonyok ruhájáról, így én. . .

És mentem lefelé az utcán ezt mondva, “Chiffon, chiffon, chiffon, chiffon,” megpróbáltam emlékezetben tartani, “chiffon, chiffon, chiffon.”

Valaki szólt, “Hello, Billy!”

Én mondtam, “Óh, hello, hello.” “Chiffon, chiffon, chiffon, chiffon, chiffon.”

És elérkeztem a sarokhoz, ahol Spon úrral találkoztam. Azt mondta, “Hé, Billy, tudod hogy most kapás van sügérre odaát az utolsó pillér mellett?”

Azt mondtam, “Ez biztos hogy úgy van?”

“Igen.”

Amikor elhagytam őt, azt gondoltam most, “Mi volt az a dolog?” Elfelejtettem.

Így Thelma Ford, egy lány akit ismertem, aki a tíz-centes üzletben dolgozott. És tudtam, hogy ők ott női harisnyákat árultak, így átmentem. Mondtam, “Szia, Thelma.”

És ő azt mondta, “Szia Billy. Hogy vagy? Hogy van Hope?”

És azt mondtam, “Ragyogóan.” Mondtam, “Thelma, szeretnék Hope-nak egy pár zoknit vásárolni.”

Ő azt mondta, “Hope nem akar zoknit.”

Mondtam, “De igen asszonyom, biztos hogy akar.”

Mondta, “Te harisnyára gondolsz.”

“Oh, biztosan,” Mondtam, “Az lesz az.” Gondoltam, “Ah-ha, megmutattam a tudatlanságomat.”

És ő azt mondta, “Milyen fajtát akar?”

Gondoltam, “Ah-ha!” Mondtam, “Nektek milyen fajták vannak?”

Ő mondta, “Hát, nekünk rayon van.”

Nem tudtam a különbséget. Rayon, chiffon, azok mind ugyanúgy hangzottak. Mondtam, “Ez az amit én akarok.” Ő mondta... Én mondtam, “Válassz nekem abból egy párat a legjobb típust.” És ő... Ezt rosszul mondtam. Mi ez? Alakra szabott. “Alakra szabott.” És így azt mondtam, “Válassz ki nekem abból egy párat.”

És amikor elment hogy azt kiadja nekem, azok csupán harminc centbe kerültek, hús vagy harminc centbe, körülbelül féláron. Hát, mondtam, “Adjál nekem két párat belőle.” Látjátok?

És hazamentem, és azt mondtam, “Tudod édes, ti asszonyok bejárjátok az egész várost, hogy alkalmi vételt találjátok.” Tudjátok hogyan szeretünk hetvenkedni. És azt mondtam, “De íme, nézz ide, én vásároltam két párat azon az áron amelyen te egy párat vásárolsz. Látod?” Mondtam, “Óh, ez—ez az én személyes képességem.” Látjátok, én mondtam—mondtam, “Tudod Thelma adta el nekem ezeket.” Mondtam, “Lehet, hogy nekem ezeket féláron engedte.”

Ő azt mondta, “Chiffont vettél?”

Mondtam, “Igen, asszonyom.” Számomra mindegyik ugyanúgy hangzott, nem tudtam, hogy van-e különbség.

És ő mondta nekem, mondta, “Billy.” Különösnek találtam, hogy amikor Ford Wayne-ba ment, akkor neki egy másik pár harisnyát kellett vennie. Azt mondta, “Ezeket odaadom az édesanyádnak,” mondta, “ez idősebb asszonyoknak való.” Mondta, “Sajnálom, hogy ezt tettem.”

És azt mondtam, “Óh, rendben van édes.”

És ő azt mondta, “Nos, te ne—ne élj egyedül.” És azt mondta... Ő nem tudta hogy mi fog történni egy pár órával azután. És én tartottam az ő drága kezeit, mialatt Isten Angyalai elvitték őt.

Hazamentem. Nem tudtam hogy mit tegyek. Lefeküdtem ott aznap és hallottam. . . Azt hiszem, hogy az egy kis egér volt, ott volt bent az öreg sütőben, ahol néhány papírt tartottunk. És én bezártam az ajtót a lábammal, és ott lógott annak hátulján az ő kimonója, (és ő ott feküdt abban a hullaházban). És épp abban a pillanatban valaki szólt hozzám, mondta, “Billy!” És az Frank Broy Testvér volt. Azt mondta, “A kisbabád haldoklik.”

Mondtam, “Az én babám?”

Mondta, “Igen, Sharon Rose.” Mondta, “Az orvos ott van fent most, és azt mondta, ‘Ő tüdővésztes agyhártyagyulladását kapott, amit szoptatás által kapott el az ő anyjától!’” És mondta, “Haldoklik.”

Beültem az autóba és felmentem oda. És ő ott volt, az édes kicsi lélek. És elrohantak vele a kórházba.

Kimentem, hogy beszéljek az orvossal. Sam odajött és azt mondta, “Billy, ne menjél be a szobába gondolnod kell Billy Paulra.” Mondta, “Haldoklik.”

Mondtam, “Doktor, én—én nekem látnom kell a gyermekemet.”

Azt mondta, “Nem, nem mehetsz be.” Mondta, “Agyhártyagyulladás van Billy, és te azt elhurcolnád Billy Paulhoz.”

És én vártam amíg kijött. Nem bírtam elviselni, hogy lássam meghalni. És az ő édesanyja ott fekszik lent a temetkezési vállalkozónál. Mondom nektek, hogy a bűnös útja nehéz. És én—én mentem, besurrantam az ajton, és amikor Sam és az ápolónők kimentek, én lementem az alagsorba. Az egy kicsiny kis kórház. Ő egy elszigetelt helyen volt, és a legyek ott voltak a kis szemein. És nekik volt egy ki. . . amit mi egy “szűnyogháló”-nak hívunk, illetve egy kis háló a szemei felett. És ő. . . kis görcsei voltak, kis párnás lábai fel és le mozogtak, és a kis kezei a görcstől. És ránéztem, és éppen akkora volt, hogy már bájos legyen, körülbelül nyolc hónapos volt.

És az édesanyja be szokta őt ültetni oda az ő kis háromlábujába, tudjátok, az udvarra, amikor én hazaérkeztem. És én dudáltam, és ő így tett, “googoo, goo-goo,” és felém nyúlt, tudjátok.

És ott feküdt az én drágám haldokolva. Lenéztem rá és azt mondtam, “Sharry, megismered a Papát? Megismered a Papát, Sharry?” És amikor odanézett. . . Annyira erősen szenvedett, hogy a szép kék szemei közül az egyik keresztbe fordult. A szívem majdnem kiszakadt belőlem.

Letérdeltem, azt mondtam, “Uram, mit tettem? Hát nem prédikáltam az Evangéliumot az utcasarkokon? Megtettem mindent amit tudtam. Ne ródd fel ezt ellenem. Én soha nem neveztem azokat az embereket ‘szemétnek’, ő volt az, aki

azokat az embereket 'szemétnek' hívta." Mondtam, "Sajnálom hogy mindez megtörtént. Bocsáss meg nekem. Ne—ne vedd el a gyermekemet." És mialatt imádkoztam, úgy nézett ki, mint egy fekete. . . mint egy lepedő vagy mintha egy vászon jött volna le. Tudtam, hogy Ő visszautasított engem.

Nos, az volt az én életem legkeményebb és legalattomosabb ideje. Amikor felemelkedtem és ránéztem, és azt gondoltam. . . Sátán beletette az elmémbe, "Nos, te úgy gondolod, hogy amilyen keményen te prédikáltál, és ahogyan te éltél, és most amikor a te saját gyermekedről van szó, akkor Ő visszautasít téged?"

És én azt mondtam, "Ez igaz. Ha Ő nem tudja megmenteni a gyermekemet, akkor én nem tudok. . ." Megálltam. Én—én egyszerűen nem tudtam hogy mit tegyek. És azután ezt mondtam, mondtam, "Uram, Te adtad őt nekem és Te vetted el őt, áldott legyen az Úr Neve! Ha még engem is elveszel, én még mindig szeretni foglak Téged."

És rátettem a kezem, ezt mondtam, "Isten áldjon szivecském. A Papa fel akart téged nevelni, egész szívemmel fel akartalak téged nevelni, és az Úr szeretetére nevelni. De az Angyalok jönnek érted szivecském. A Papa le fogja vinni a kis testedet és a Mama karjaiba fogja helyezni. Óvele foglak téged eltemetni. És egy napon a Papa találkozni fog veled, te csak várjál ott fent a Mamával."

Amikor az édesanyja haldoklott, azt mondta, az utolsó szavaival azt mondta, azt mondta, "Bill, maradj a mezőn." [Az Evangélium mezején -A fordító.]

Azt mondtam, "Én. . ." Ő azt mondta. . . Én azt mondtam, "Ha én a mezőn vagyok amikor Ő eljön akkor fogom a gyermekeket és találkozunk. Ha nem, akkor veletek leszek eltemetve. És te menj át a nagy kapu jobboldalához, és amikor látod mindannyiukat bejönni, akkor állj ott és kezdjél el kiáltozni, 'Bill, Bill, Bill!' olyan hangosan amennyire csak tudsz. Ott találkozni fogok veled." Megcsókoltam búcsúzóul őt. Én ma a csatamezőn vagyok. Ez közel húsz évvel ezelőtt volt. Nekem találkám van a feleségemmel, találkozni fogok vele.

És vettem a kisgyermeket, amikor meghalt, és behelyeztem az édesanya karjaiba, és kivittük őket a temetőbe. És ott álltam, hogy meghallgassam Smith Testvért, a Methodista prédikátort, aki prédikált a temetésen, "Hamuból hamuvá, és porból porrá." (És azt gondoltam, "Szívbe.") És ő elment.

Nem sokkal ezután fogtam a kis Billy-t egy reggelen. Ő csupán egy kicsiny ki társ volt. Ő volt. . .

Ez az oka, hogy ő ragaszkodik hozzám és én ragaszkodom őhozzá, mert nekem mind Apának, (mind) Mamának is kellett

lennem őhozzá. Fogtam a kis palackját. Nem tudtuk megengedni magunknak, hogy éjszaka tüzeljünk, hogy az ő tejét melegen tartsuk, és én azt a hátam alá tettem, és így melegen tartottam testem hője által.

Ragaszkodtunk egymáshoz mint pajtások, és egy napon amikor lemegyek a szintérről át akarom nyújtani neki az Igét, és ezt mondani, "Folytasd tovább Billy. Maradj meg Ennél." Néhány ember csodálkozik, hogy miért viszem magammal állandóan. Nem mondhatok le róla. Ő már meg is van házasodva, de még mindig emlékszem, hogy ő azt mondta nekem, "Maradj vele." És mi ragaszkodtunk egymáshoz mint pajtások.

Emlékszem amint körbe jártam a városon, a palack a hónom alatt, és ő elkezdett sírni. Egy éjszaka ő...mi kimentünk a hátsó udvarra, ahol éppen...(Amikor az édesanyja közel volt ahhoz hogy őt megszüljje, akkor fulladozott, és én...csak egy lány volt, tudjátok.) És én oda-vissza járkáltam az öreg tölgyfától a hátsó udvarig. És ő sírt a Mamája után, és nekem nem volt Mama akihez vigyem őt. És felvettem, és ezt mondtam, "Óh, édes." Mondtam...

Ő azt mondta, "Papa, hol van a Mama? Betetted őt a földbe?"

Mondtam, "Nem, édes. Ő jól van, fent van a Mennyben."

És ő ott mondott valamit, amely engem majdnem megölt egy délután. Sírt, az késő este volt és én felvettem őt a hátamra *úgy*, felvettem a vállamra és elkezdtem simogatni *így*. És ő azt mondta, "Papa, kérlek menj el Mamáért es hozd őt ide."

És azt mondtam, "Édes, nem tudom idehozni Mamát. Jézus..."

Mondta, "Hát, mondd meg Jézusnak, hogy küldje el nekem Mamát. Akarom őt."

És azt mondtam, "Hát, édes, én...én és te el fogunk menni egyszer hogy meglátogassuk őt."

És ő megállt, azt mondta, "Papa!"

És én azt mondtam, "Igen?"

Mondta, "Láttam a Mamát ott fent a felhőn."

Istenem, majdnem megölt engem! Azt gondoltam, "Istenem! 'Láttam a Mamát ott fent a felhőn.'" Egyszerűen majdnem elájultam. Magamhoz öleltem a kis pajtást fent az ölemben *úgy*, és csak lehajtottam a fejemet, bementem.

Napok teltek el. Nem tudtam elfelejteni azt. Próbáltam dolgozni. Nem tudtam visszamenni haza, az már többé nem egy otthon volt. És én maradni akartam. Nem volt semmink, csak az öreg szakadozott bútor, de az valami olyan volt, amit ő és én együtt élveztünk. Az otthon volt.

Emlékszem hogy egy napon megpróbáltam dolgozni a közszolgálatnál. Felmásztam, hogy megjavítsak egy régi másodlagos szekunder áramkört, amely lelógott, nagyon korán reggel volt. És én felmásztam arra a keresztre. (És én nem tudtam lemondani a gyermekemről. El tudtam viselni a feleségem távozását, de a babáét azt nem, ő olyan piciny volt.) És én ott voltam fent, és énekeltem, “Messze fent egy hegyen, állt egy régi Kereszt.” És a primér szál lefutott a transzformátorhoz és kiment a (tudjátok) szekunderba. És én ott lógtam azon. És történetesen odanéztem, és a nap mögöttem jött fel. És ott kinyújtottam a kezeimet és ott volt a Keresztnek a jele a—a domboldalon. Azt gondoltam, “Igen, az én bűneim voltak, amelyek Őt odatették.”

Azt mondtam, “Sharon, édes, a Papa annyira akar látni téged, édes. Hogy mennyire szeretnélek téged újra a karjaimban tartani te édes kicsi.” Magamon kívül kerültem. Hetek múltak el. Lehúztam a gumikesztyűmet. Két ezer háromszáz volt, ott közvetlen az oldalamnál. Lehúztam a gumikesztyűmet. Mondtam, “Istenem, én nem szívesen teszem ezt. Én egy gyáva vagyok.” “De, Sharry, a Papa látni fog téged és a Mamát egy pár perc múlva.” Elkezdtem lehúzni a kesztyűmet, hogy rátegyem a kezem a kétezer háromszáz voltra. Az széttörné. . . Nos, benned még vér sem maradt volna. És így én—én—én elkezdtem lehúzni a kesztyűt, és valami történt. Amikor magamhoz tértem, ott ültem a földön, kezeim *így* felemelve az arcomhoz, és sírtam. Az Isten kegyelme volt, máskepp én nem tartottam volna itt gyógyító szolgálatot, ebben biztos vagyok. Ő volt az, aki megvédte az Ő ajándékát, nem engem.

Elindultam haza. Befejeztem, eltettem a szerszámaimat. És visszamentem, ezt mondva, “Haza fogok menni.”

Elindultam a ház körül, és bevittem a postát a házba, valahogy hideg volt, és bementem. Nekünk egy kis szobánk volt, én ott aludtam egy kis tábori ágyon, és a fagy közeledett, és az a régi kályhánk volt. Vettem a postát, és belenéztam, és az első dolog amely ott volt, az ő kis karácsonyi megtakarítása, nyolcvan cent, “Sharon Rose Branham kisasszony.” Ime ott volt, újra minden előlről.

Én vadőr voltam. Odanyúltam és magamhoz vettem a puskámat, pisztolyomat a tokból. Azt mondta, “Uram, én—én nem tudok tovább menni, én—én meghalok. Én—én annyira gyötrődök.” Visszahúztam a kakast a puskán, fejemhez tettem, ott térdeltem a tábori ágyon a sötét szobában. Mondtam, “Mi Atyánk, Aki vagy a Mennyben, szenteltesse meg a Te Neved. Jöjjön el a Te Országod, legyen meg a Te akaratod,” és ahogy megpróbáltam, és megnyomtam a ravaszt olyan erősen ahogyan tudtam, ezt mondtam, “a földön, amiképpen a Mennyben. Add meg nekünk ma a mindennapi kenyerünket.” És nem sült el!

És azt gondoltam, “Óh Istenem, Te csupán darabokra tépsz engem? Mit tettem én? Még meghalni sem engedsz engem.” És ledobtam a puskát, és akkor elsült és átlőtt a szobán. Azt mondtam, “Istenem, miért nem halhatok meg és kerülhetek ki ebből? Egyszerűen nem tudok továbbmenni. Kell hogy tegyél valamit velem.” És leestem és elkezdtem sírni az en kicsi öreg koszos hálólhelyemen.

El kellett hogy aludjak. Nem tudom, hogy vajon aludtam, vagy mi történt.

Mindig vágyakoztam Nyugatra. Mindig akartam egy olyan kalapot. Apám lovakat tört be fiatal napjaiban, és én mindig akartam egy olyan kalapot. És Demos Sharian Testvér vett nekem egyet tegnap, ez az első ilyen amely nekem volt (valaha volt), egy olyan nyugati fajta kalap.

És gondoltam, hogy le fogok menni, a prérin keresztül, énekelve az éneket, “A szekér egyik kereke el van törve, a farmon egy tábla, ‘Eladó’.” És amint továbbmentem, észrevettem egy öreg letakart szekeret, mint egy régi préri sátorseker, és a kerék el volt törve. Persze, az az én összetört családomat ábrázolta. És amint közeledtem, odanéztem és ott volt egy—egy igazán szép, fiatal lány, körülbelül húsz éves, szőke leomló haj és kék szemek, fehérbe öltözve. Odanéztem rá, és ezt mondtam, “Jónapot kívánok.” Tovább mentem.

Ő azt mondta, “Hello, Papa.”

És visszafordultam, mondtam, “Papa?” “Hát,” mondtam, “hogyan tudja Kisasszony...hogyan lehetek az ön papája, amikor annyi idős mint én?”

Ő mondta, “Papa, te csupán nem tudod, hogy hol vagy.”

És azt mondtam, “Hogy érti ezt?”

Ő mondta, “Ez a Menny.” Mondta, “A földön én a te kicsi Sharonod voltam.”

“Hát,” mondtam, “édes, te csak egy kicsiny baba voltál.”

Mondta, “Papa, a kisbabák itt nem kisbabák, ők halhatatlanok. Soha nem öregednek meg, és soha nem nőnek.”

És mondtam, “Nos, Sharon, édes, te—te egy szép fiatal asszony vagy.”

Mondta, “A Mama vár rád.”

És mondtam, “Hol?”

Mondta, “Fent az új otthonotokban.”

És mondtam, “Új otthon?” A Branhamok vándorlók, nekik nincsenek otthonaik, ők csak...És azt mondtam, “Hát, nekem soha nem volt otthonom, édes.”

Azt mondta, “De neked van itt fent egy, Papa.” Én nem akarok egy gyermek lenni, de ez számomra olyan valóságos. [Branham Testvér zokog—Szerk.] Ahogy elkezdek erre gondolni, minden újra visszajön. Azt mondta, “Neked van itt egy Papa.” Tudom hogy nekem van odaát egy, és egy napon odamegyek. Azt mondta, “Hol van Billy Paul, a bátyám?”

És azt mondtam, “Hát, otthagytam őt Broy asszonynál, csak egy pár perccel ezelőtt.”

Mondta, “A Mama látni akar téged.”

És megfordultam és odanéztem, és ott nagy paloták álltak, és Isten Dicsősége körülöttük volt. És hallottam egy Angyali kórust énekelni, “Az én Otthonom, édes Otthonom.” Elindultam fel egy hosszú lépcsőn, olyan gyorsan futva amennyire tudtam. És amikor odaértem az ajtóhoz, ő ott állt, egy fehér ruha volt rajta, a fekete hosszú haja, betakarva a hátát. Kinyújtotta a karjait, ahogy ő mindig tette, amikor én fáradtan hazaérkeztem a munkából, vagy valami. Megragadtam a kezeit, és azt mondtam, “Édes, láttam ott lent Sharont.” Mondtam, “Szép lánnyá lett, ugye?”

Ő azt mondta, “Igen, Bill.” Mondta, “Bill.” Karjaival átölelet, (és azt mondta) csak a vállaim köré, elkezdett simogatni és azt mondta, “Fejezd be az aggodást értem és Sharonért.”

Mondtam, “Édes, én nem tehetek róla.”

Azt mondta, “Most Sharonnak és nekem jobb dolgunk van, mint neked.” És azt mondta, “Ne aggódj felőlünk többé. Megígéred ezt nekem?”

És azt mondtam, “Hope,” mondtam, “Olyan magányos voltam nélküled és Sharon nélkül, és Billy állandóan sír értetek.” Mondtam, “Nem tudom hogy mit csináljak veled.”

És azt mondta, “Minden rendben lesz Bill.” Mondta, “Csak ígérd meg nekem hogy többé nem aggódsz.” És azt mondta, “Leülnél?” És körbenéztem és ott volt egy nagy fotel.

És emlékszem, hogy próbáltam vásárolni egy fotelt. Most, zárásként. Próbáltam vásárolni egyszer egy fotelt. Nekünk csak olyan régi–régi közönséges fa-aljú székeink voltak a reggelihez. Nekünk azokat kellett használnunk, az egyedüli székeket amelyek nekünk voltak. És mi vehettünk egy olyan széket, amelynek le tudod engedni a hátulját, mint egy... Én elfelejtettem hogy milyen fajta pihenő karosszék. És az tizenhét dollárba került, és kifizethetél három dollárt, és hetente egy dollárt. És mi vettünk egyet. És, óh, amikor bejöttem... Egész nap dolgoztam, és prédikáltam éjfélig az utcákon, és ahol csak prédikálhattam.

És—és egy napon lemaradtam a fizetéssel. Nem tudtuk megtenni, és nap nap után eltelt, és végül egy napon eljöttek és

elvitték a fotelemet. Aznap este soha nem fogom elfelejteni, hogy ő sütött nekem egy cseresznyetortát. Szegény kis lélek, ő—ő—ő tudta, hogy én csalódott leszek. És a vacsora után azt mondtam, “Miért vagy olyan jó kedvű ma este, édes?”

És azt mondta, “Mondjuk azért, mert átküldtem a fiúkat a szomszédba, hogy ássanak neked néhány halászférget. Nem gondolod hogy le kellene mennünk a folyóhoz halászni egy kicsit?”

És azt mondtam, “Igen, de . . .”

És ő elkezdett sírni. Tudtam, hogy valami nincs rendben. Volt egy elképzelésem, mert ők már küldtek nekem egy értesítést, hogy el fogják azt vinni. És mi nem tudtuk a heti egy dollárt kifizetni. Nem tudtuk, nem . . .nem tudtuk megengedni. Karjaival átkarolt, és én odamentem az ajtóhoz és a szék nem volt ott.

Ott Fent ő azt mondta nekem, így szólt, “Emlékszel arra a fotelra, Bill?”

És mondtam, “Igen édes, emlékszem.”

Mondta, “Ez az, amire te gondoltál, ugye?”

“Igen.”

Mondta, “Hát, ezt már nem fogják elvenni, ez már ki van fizetve.” Mondta, “Ülj csak le egy percre, szeretnek veled beszélni.”

És azt mondtam, “Édes, én ezt nem értem.”

És ő azt mondta, “Ígérd meg nekem Billy, ígérd meg nekem, hogy többé nem fogsz aggódni. Te most vissza fogsz menni.” És mondta, “Ígérd meg nekem, hogy nem fogsz aggódni.”

És mondtam, “Azt nem tudom megtenni Hope.”

És épp akkor magamhoz tértem, a szobában sötét volt. Körbenéztem, és éreztem magam körül az ő karját. Azt mondtam, “Hope, itt vagy a szobában?”

Elkezdett simogatni engem. Azt mondta, “Meg fogod ezt nekem ígérni Bill? Ígérd meg nekem, hogy nem fogsz megházasodni . . .Aggódni többé.”

Mondtam, “Megígérem neked.”

És amikor aztán kétszer vagy háromszor megsimogatott engem, és aztán elment. Felugrottam és felkapcsoltam a villanyt, mindenhol megnéztem, de elment. De ő egyszerűen kiment a szobából. Ő nem halt meg, ő még él. Ő egy Keresztény volt.

Billy és én nem olyan régen kimentünk ide a sírhoz, vittünk kis virágokat az édesanyjának és a hugának, egy Húsvét reggelen, és megálltunk. És a kis pajtás elkezdett sírni, azt mondta, “Papa, az én mamám ott van lent.”

Azt mondtam, “Nem, édes. Nem, ő nem ott van lent. A hugod nincs ott lent. Nekünk itt van egy betakart sír, de messze a tengeren túl van ott egy nyitott sír, ahol Jézus feltámadt. És egy napon Ő el fog jönni, és elhozza Magával a hugodat és a mamát.”

Én ma a csatamezőn vagyok barátaim. Én—én egyszerűen nem tudok többet mondani. Én...[Branahm Testvér sír—Szerk.] Isten áldjon meg benneteket. Hajtsuk meg a fejünket egy percre.

Ó Uram! Sokszor, Uram, biztos vagyok benne, hogy az emberek nem értenek, amikor azt gondolják, hogy ezek a dolgok könnyen jönnek. De eljön egy nap, amikor Jézus el fog jönni és mindezek a fájdalmak el lesznek törölve. Imádkozom Mennyei Atyám, hogy segíts nekünk hogy fel legyünk készülve.

És az utolsó ígéret, amikor én megcsókoltam őt az arcán azon a reggelen, hogy találkozni fogok vele ama napon. Hiszem, hogy ő ott fog állni az oszlopnál, az én nevemet kiáltva. Én azóta hűséges maradtam az ígérethez Uram, körbe a világon, minden fajta helyen megpróbáltam az Evangéliumot vinni. Megöregedve most és megfáradtam, én meg vagyok viselve. Egy napon be fogom zárni ezt a Bibliát, az utolsó alkalommal. És Istenem, tarts meg hűségesen az ígérethez. Tartsd meg körülöttem a Te kegyelmedet, Uram. Ne engedj ennek az életnek a dolgaira tekinteni, hanem hogy éljek az ezen túl lévő dolgokért. Segíts nekem, hogy becsületes legyek. Nem kérek egy könnyű virágágyat, nem Uram, amikor az én Krisztusom meghalt ott szenvedések alatt. És mind a többiek is úgy haltak meg. Nem kérek semmilyen könnyű dolgot. Csak hadd legyek becsületes Uram, hűséges. Hadd szeressenek az emberek úgy, hogy én őket Tehozzád tudjam vezetni. És egy napon amikor mindennek vége és mi összegyűlünk az örökzöld fák alatt, én szeretném megfogni az ő kezét és odavezetni őt, hogy megmutassam neki az Angelus Templom népét és az összes többit. Az egy pompás idő lesz akkor.

Imádkozom, hogy a Te irgalmad nyugodjon meg mindnyájunkon itt. És azok akik itt vannak Uram, talán még nem ismernek Téged. És talán vannak nekik néhány kis szeretteik odaát a tengeren túl. Ha ők még soha nem töltötték be ígéreteiket, akkor tegyék meg azt most, Uram.

Mialatt a fejünk meg van hajtva, kíváncsi vagyok, hogy ebben a nagy, hatalmas auditoriumban ma délután hányan mondják közületek, “Branham Testvér, én is szeretnék

találkozni a szerettemmel. Én—én nekem vannak szerettem odaát a folyón túl?” Talán tettetek egy ígéretet, hogy találkozni fogtok velük, talán amikor mondtad Édesanyádnak, hogy “viszontlátásra” ott fent a sírnál azon a napon, talán amikor a kis hugodnak “viszontlátást” mondtál, vagy a Papádnak, vagy valakinek a sírnál, megígérted, hogy találkozni fogsz velük és te—te még nem végezted el az előkészületet. Nem gondoljátok hogy ez most a megfelelő idő erre?

Bocsássatok meg nekem a letörtségemet. De, óh nekem, nem is gondolod barátom. Nem tudod hogy kicsoda—kicsoda áldozat! Ez alig egy kis rész, alig, az életemtörténetéből.

Hányan szeretnétek most felemelni a kezeteket és idejönni imáért, mondva, “Szeretnék találkozni a szerettemmel?” Álljatok fel a hallgatóságból és gyerekek le ide. Megtennétek azt? Ha valaki még soha nem tette meg az előkészületet. Isten áldjon meg, uram. Látok egy koros színesbőrű embert kijönni, mások is jönnek. Mozogjatok, ti ott fent az erkélyen, csak gyertek ki a lejárókra. Vagy álljatok fel, épp most, ti akik akarjátok hogy megemlékezzünk rólatok az ima szavában. Ez az. Álljatok fel most a lábatokra. Ez jó. Álljatok fel mindenhol, ti akik azt mondanátok, “Nekem van egy apám odaát, nekem van egy anyám vagy egy szerettem odaát. Oda akarok menni, hogy lássam őket. Találkozni akarok velük békében.” Legyetek szívesek álljatok fel, csak álljatok fel a lábaitokra mindenhol a hallgatóságban. Álljatok fel és mondjátok, “Én el akarom fogadni.”

Isten áldjon meg hölgyem. Isten áldjon meg ott hátul. És áldjon meg téged ott fent. Az Úr áldjon meg téged itt, uram. Jól van. Fent az erkélyen, az Úr áldjon meg benneteket. Teljesen körbe, mindenhol, álljatok fel most hogy imádkozzunk, mialatt a Szent Szellem itt van és mozog a mi szívünk felett, hogy—hogy— hogy megtörje.

Tudjátok, amire a gyülekezetnek ma szüksége van, az egy megtérés. Le kell hogy menjünk a Fazekas Házához. A mi merev házilag készített teológiánk néha nem működik olyan jól. Amire nekünk szükségünk van, az egy régimódi megtérés, bűnbánat a szívünkben, termékeny kell válnunk Isten felé. Ez mindenki most, akik készek felállni?

Hajtsuk meg akkor a fejünket imára.

Óh, Uram, Aki Jézust visszahoztad a... a halálból, hogy mindannyiunkat megigazíts hit által, hogy hiszünk. Imádkozom Uram, hogy ezek akik most felálltak, fogadjanak el Téged, imádkozom, hogy kapjanak bocsánatot. És, óh, Uram, imádkozom, hogy ők fogadjanak el Téged, mint az ő Megváltójukat és Királyukat és Szerelmesüket. És van nekik talán egy mama, vagy egy papa, vagy valaki a tengeren túl. Egy

dolog biztos, hogy nekik van egy Megváltójuk. Legyenek nekik bűneik megbocsájtva, és az Ő, összes gonoszságaik legyenek kitörölve, hogy az Ő lelkük legyen megmosva a Bárány Vérében, és éljenek ők békében ezután.

És egy dicsőséges napon, amikor mindennek vége, gyűljünk össze a Te Házadnál és legyünk ott mint feltörhetetlen családok, hogy találkozzunk a mi szeretteinkkel, akik a másik oldalon várnak. Ezt, mi őket átadjuk Neked, hogy, “Te tartsd meg őket tökéletes békességben, akiknek a szíve Nála maradt.” Add meg, Uram, amint mi átadjuk őket Neked. A Te Fiadnak, az Úr Jézusnak Nevében. Ámen.

Isten áldjon benneteket. Biztos vagyok benne, hogy a lelkészek látják, hogy hol álltok, és ott lesznek nálatok egy pár perc múlva.

És most azokhoz, akik imajegyét fognak kapni. Billy, hol van Gene és Leo, ott vannak hátul? Itt vannak, hogy kiadják egy pár perc múlva az imajegyeket. A testvér imában el fogja bocsájtani a hallgatóságot, és az imajegyek ki lesznek adva. Rövidesen vissza fogunk jönni, hogy imádkozzunk a betegekért. Rendszerben van Testvér.

WILLIAM MARRION BRANHAM TESTVÉR

Az Élettörténetem kézbesítve volt vasárnap délután, Április 19-én, 1959-ben, az Angelus Temple-ben, Los Angeles-ben, Californiában, az U.S.A.-ban.

A Hogyan Jött Az Angyal Hozzám És Az Ő Megbízása kézbesítve volt hétfőn este, Január 17-én, 1955-ben, a Lane Tech Középiskolánál Chicago-ban, Illinois-ban, U.S.A.-ban.

Ezek az Üzenetek William Marrion Branham Testvértől, eredetileg nyomtatva Angolul a *Lányomok Az Idő Homokjában*-ban, 1975 Áprilisban, le lett véve magnószalagról, és nyomtatva csonkítatlanul Angolban. Ez a Magyar fordítás kiadva volt 1997-ben a Voice Of God Recordings-tól.

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Copyright notice

All rights reserved. This book may be printed on a home printer for personal use or to be given out, free of charge, as a tool to spread the Gospel of Jesus Christ. This book cannot be sold, reproduced on a large scale, posted on any website other than www.branham.org, stored in a retrieval system, translated into other languages, or used for soliciting funds without the express written permission of Voice Of God Recordings®.

For more information or for other available material, please contact:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org